

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

IV kadencja

Przes Rady Ministrów

RM 10-27-03

Druk nr 1598

Warszawa, 8 maja 2003 r.

Pan

Marek Borowski

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw wraz z projektami podstawowych aktów wykonawczych,

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 Regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Środowiska.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627 i Nr 115, poz. 1229, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 233, poz. 1957 oraz z 2003 r. Nr 46, poz. 392) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przepisów ustawy nie stosuje się również w zakresie ponoszenia opłat za wprowadzanie pyłów i gazów do powietrza ze statków.”;

2) w art. 3:

a) w pkt 6 lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) budowle niebędące urządzeniami technicznymi ani ich zespołami,”

b) pkt 31 otrzymuje brzmienie:

„31) prowadzącym instalację – rozumie się przez to podmiot odpowiedzialny, na zasadach wskazanych w ustawie, za eksploatację instalacji zgodnie z wymaganiami ochrony środowiska,”

c) w pkt 38 lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) wody pochodzące z odwodnienia zakładów górniczych, z wyjątkiem wód włączanych do górotworu, jeżeli rodzaje i ilość substancji zawartych w wodzie włączanej do górotworu są tożsame z rodzajami i ilością zawartymi w pobranej wodzie,”

d) pkt 40 otrzymuje brzmienie:

„40) terenie zamkniętym - rozumie się przez to teren, a w szczególnych przypadkach obiekt budowlany lub jego część, dostępny wyłącznie dla osób uprawnionych oraz wyznaczony w sposób określony w ustawie z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2000 r. Nr 100, poz. 1086 i Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr 110, poz. 1189, Nr 115, poz. 1229 i Nr 125, poz. 1363),”

e) po pkt 42 dodaje się pkt 42a w brzmieniu:

„42a) użytkownika urządzenia - rozumie się przez to podmiot odpowiedzialny, na zasadach wskazanych w ustawie, za eksploatację urządzenia zgodnie z wymogami ochrony środowiska,”

f) pkt 49 otrzymuje brzmienie:

„49) zanieczyszczeniu - rozumie się przez to emisję, która może być szkodliwa dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, może powodować szkodę w dobrach materialnych, może pogarszać walory estetyczne środowiska lub może kolidować z innymi, uzasadnionymi sposobami korzystania ze środowiska,”

3) w art. 17 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

- „2. Projekty programów ochrony środowiska podlegają zaopiniowaniu przez:
- 1) ministra właściwego do spraw środowiska – w przypadku projektów wojewódzkich programów ochrony środowiska,
 - 2) organ wykonawczy województwa – w przypadku projektów powiatowych programów ochrony środowiska,
 - 3) organ wykonawczy powiatu – w przypadku projektów gminnych programów ochrony środowiska.”;
- 4) w art. 19 w ust. 2:
- a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) projekty polityk, strategii, planów lub programów, o których mowa w art. 40 ust. 1, oraz projekty zmian w tych dokumentach przed skierowaniem ich do postępowania z udziałem społeczeństwa oraz uzyskania opinii organu, o którym mowa w art. 45 i 381,”,
 - b) w pkt 24 uchyla się lit. b,
 - c) pkt 27 otrzymuje brzmienie:

„27) z zakresu ustawy - Prawo wodne - wnioski o wydanie pozwolenia oraz pozwolenie wodnoprawne na pobór wód, a także decyzje nakazujące usunięcie drzew i krzewów,”,
 - d) dodaje się pkt 29 w brzmieniu:

„29) z zakresu ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o organizmach genetycznie zmodyfikowanych (Dz. U. Nr 76, poz. 811 oraz z 2002 r. Nr 25, poz. 253 i Nr 41, poz. 365) rejestry, o których mowa w art. 34, 40, 50 oraz 56 tej ustawy.”;
- 5) w art. 30:

a) w ust. 1:

- pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wyników pomiarów, o których mowa w art. 90 ust. 1 oraz ust. 2,”,

- po pkt 9 dodaje się pkt 9a w brzmieniu:

„9a) emisji i poboru wód objętych wojewódzką bazą, o której mowa w art. 286a ust. 1,”,

- pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) wyników pomiarów, o których mowa w art. 49 ust. 2 i 3 ustawy - Prawo wodne,”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dostępne bazy danych prowadzą:

1) wojewoda - w zakresie informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 3, oraz, z zastrzeżeniem pkt 2, w zakresie informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 6 i 7,

2) starosta – w zakresie informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 4 i 5, oraz, gdy dotyczy to terenów, o których mowa w art. 117 ust. 2 pkt 1 i ust. 3, w zakresie informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 6 i 7,

3) wojewódzki inspektor ochrony środowiska – w zakresie informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2, 8, 9, 9a, 10.”;

6) w art. 32 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przed wydaniem decyzji wymagających udziału społeczeństwa organ administracji właściwy do ich wydania:

- 1) podaje do publicznej wiadomości informację o zamieszczeniu w publicznie dostępnym wykazie danych o wniosku o wydanie decyzji oraz o możliwości składania uwag i wniosków wskazując jednocześnie miejsce i 21 dniowy termin ich składania,
 - 2) może przeprowadzić rozprawę administracyjną, otwartą dla społeczeństwa,
 - 3) rozpatruje zgłoszone uwagi i wnioski.”;
- 7) w art. 43 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Organ administracji, o którym mowa w ust. 1, z zastrzeżeniem ust. 3, zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko projektów, o których mowa w art. 40 ust. 1.”;
- 8) art. 45 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 45. Organem właściwym do uzgadniania zakresu i szczegółowości wymaganych informacji w prognozie oddziaływania na środowisko oraz opiniowania projektów, o których mowa w art. 40 jest:
- 1) Główny Inspektor Sanitarny – w stosunku do postępowań przeprowadzanych przez centralne organy administracji rządowej,
 - 2) państwowy wojewódzki inspektor sanitarny – w stosunku do pozostałych postępowań.”;
- 9) w art. 46:
- a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przedsięwzięcia powiązane technologicznie kwalifikuje się jako jedno przedsięwzięcie, także jeżeli jest ono realizowane przez różne podmioty.”,

b) w ust. 4:

- pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) decyzja o pozwoleniu na budowę obiektu budowlanego oraz decyzja o pozwoleniu na zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, wydawana na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2000 r. Nr 106, poz. 1126, Nr 109, poz. 1157 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 5, poz. 42, Nr 100, poz. 1085, Nr 110, poz. 1190, Nr 115, poz. 1229, Nr 120, poz. 1268, Nr 129, poz. 1439 i Nr 154, poz. 1800 oraz z 2002 r. Nr 74, poz. 676),”

- po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) decyzja o pozwoleniu na rozbiórkę elektrowni jądrowych lub innych reaktorów jądrowych wydawana na podstawie ustawy, o której mowa w pkt 2,”;

10) w art. 48:

a) ust. 2 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) z organem ochrony środowiska, gdy dotyczy to decyzji, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 1-2a i 4-7,

2) z organem określonym w art. 57, gdy dotyczy to decyzji, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 1-2a.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W sprawach, o których mowa w art. 46 ust. 4 pkt 2 i 2a, do przeprowadzenia uzgodnienia z organem ochrony środowiska

oraz organem, o którym mowa w art. 57, jest obowiązany wnioskodawca, który przedstawia:

- 1) projekt budowlany,
- 2) raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko albo informacje zawierające dane określone w art. 49 ust. 3, jeżeli sporządzenie raportu nie jest wymagane.

Uzgodnienie następuje w drodze decyzji.”;

- 11) w art. 49 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Postanowienie ustalające zakres raportu wydaje się po zasięgnięciu opinii:

- 1) wojewody w sprawach, o których mowa w art. 46 ust. 4 pkt 1-2a i 4-7 oraz organu określonego w art. 57, gdy dotyczy decyzji, o których mowa w art. 46 ust. 4 pkt 1-2a,
- 2) ministra właściwego do spraw środowiska oraz Głównego Inspektora Sanitarnego w sprawach, o których mowa w art. 46 ust. 5.”;

- 12) w art. 51:

- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Obowiązek sporządzenia raportu dla planowanego przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 1-7, określając jednocześnie zakres raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko; właściwy organ uwzględnia łącznie szczegółowe uwarunkowania określone w ust. 8 pkt 2 i ocenia potrzebę sporządzenia raportu dla przedsięwzięć określonych w ust. 8 pkt 1, z zastrzeżeniem ust. 7.”;

- b) w ust. 3 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:
 - „1) organu ochrony środowiska, gdy dotyczy to decyzji, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 1-2a i 4-7,
 - 2) organu określonego w art. 57, gdy dotyczy to decyzji, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 1-2a.”,
 - c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
 - „5. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 2 i art. 49 ust. 5 przysługuje zażalenie.”,
 - d) w ust. 8 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:
 - „1) rodzaje przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, wymagających sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko, oraz rodzaje przedsięwzięć, dla których obowiązek sporządzenia raportu może być wymagany, w tym przypadki, gdy zmiany dokonywane w obiektach są kwalifikowane jako takie przedsięwzięcia, biorąc pod uwagę: rodzaj działalności, wielkość produkcji i inne parametry techniczne,
 - 2) szczegółowe uwarunkowania związane z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu, biorąc pod uwagę charakterystykę przedsięwzięcia, wielkość emisji, usytuowanie oraz rodzaj i skalę jego oddziaływania na środowisko.”;
- 13) w art. 52:
- a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
 - „Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać, z zastrzeżeniem ust. 1a.”,
 - b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Organ, określając zakres raportu, może - kierując się usytuowaniem, charakterem i skalą oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - odstąpić od wymagań co do zawartości raportu, o których mowa w ust. 1 pkt 10–12, oraz wymagania opisu wariantu polegającego na niepodejmowaniu przedsięwzięcia lub wariantu najkorzystniejszego dla środowiska.”;

14) w art. 56:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) decyzją, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 2 i 2a, dla przedsięwzięć, dla których sporządza się raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, nałożyć na wnioskodawcę obowiązek przedstawienia analizy porealizacyjnej, określając zakres oraz termin jej przedstawienia.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W analizie porealizacyjnej, o której mowa w ust. 1 pkt 2, dokonuje się porównania ustaleń zawartych w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i w decyzji, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 2 i 2a, z rzeczywistym oddziaływaniem przedsięwzięcia na środowisko i działaniami podjętymi w celu jego ograniczenia.”;

15) w art. 57:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organem właściwym do dokonania uzgodnienia przed wydaniem decyzji, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 1-2a, oraz wydawania opinii w sprawie zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko w odniesieniu do przedsięwzięć, o których mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, jest państwowy wojewódzki inspektor sanitarny, a organem

właściwym do dokonania uzgodnienia przed wydaniem decyzji, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 1-2a, oraz wydawania opinii w sprawie obowiązku sporządzenia raportu i jego zakresu w odniesieniu do przedsięwzięć, o których mowa w art. 51 ust. 1 pkt 2, jest państwowy powiatowy inspektor sanitarny, z zastrzeżeniem ust. 1a.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Organem właściwym w sprawach, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do przedsięwzięć, o których mowa w art. 51 ust. 1 pkt 2, jest państwowy wojewódzki lub graniczny inspektor sanitarny w zakresie zadań określonych dla tych organów w ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 1998 r. Nr 90, poz. 575, Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 756, z 1999 r. Nr 70, poz. 778, z 2000 r. Nr 12, poz. 136 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 11, poz. 84, Nr 29, poz. 320, Nr 37, poz. 329, Nr 42, poz. 473, Nr 63, poz. 634, Nr 125, poz. 1367, Nr 126, poz. 1382 i Nr 128, poz. 1407 i 1408 oraz z 2002 r. Nr 37, poz. 329, Nr 74, poz. 676 i Nr 135, poz. 1145).”;

16) w art. 72 ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6. Minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej, określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje, zakres i sposób wykonania opracowań ekofizjograficznych, o których mowa w ust. 4.

7. Przepisy ust. 1 pkt 2 i pkt 4 stosuje się odpowiednio do planu zagospodarowania przestrzennego województwa.”;

17) w art. 73 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Przepis ust. 3 nie dotyczy budowy i rozbudowy zakładów na obszarach określanych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, jako tereny działalności produkcyjnej, składowania i magazynowania, jeżeli plany te nie zawierają ograniczeń dotyczących zakładów stwarzających zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi.”;

18) po art. 80 dodaje się art. 80a i 80b w brzmieniu:

„Art. 80a. 1. Reklama i inny rodzaj promocji zawierające informację o produkcie w zakresie określonym w art. 167 ust. 1 powinny być czytelne, a w szczególności powinny uwzględniać wymagania określone na podstawie art. 169 ust. 3 pkt 4a.

2. Ministrowie właściwi do spraw gospodarki i rolnictwa, w zakresie swoich kompetencji, kierując się zapewnieniem konsumentom możliwości łatwej oceny cech produktu istotnych z punktu widzenia ochrony środowiska, mogą określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania w zakresie zamieszczania w reklamie i materiałach promocyjnych informacji o produkcie, o których mowa w art. 167 ust. 1, w tym:

- 1) oznaczenie numeryczne pozwalające na identyfikację produktu lub grupy produktów oraz ich nazwy,
- 2) wymagania co do zamieszczania informacji o produkcie, w szczególności w zakresie zapewnienia ich czytelności.

Art. 80b. Nadzór nad przestrzeganiem przepisów w zakresie obowiązku informowania nabywców nowych samochodów osobowych o zużyciu paliwa i emisji CO₂, o których mowa w art. 80a, sprawuje Państwowa Inspekcja Handlowa.”;

19) w art. 81 w ust. 4 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) ochrony dziko występujących zwierząt - określają przepisy ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (Dz. U. z 1999 r. Nr 66, poz. 750, z 2000 r. Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 81, poz. 875, Nr 110, poz. 1189 i Nr 115, poz. 1229), ustawy z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2001 r. Nr 99, poz. 1079, Nr 100, poz. 1085, Nr 110, poz. 1189 i Nr 145, poz. 1623 oraz z 2002 r. Nr 130, poz. 1112), ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2002 r. Nr 42, poz. 372 i Nr 113, poz. 984), a także ustawy z dnia 6 września 2001 r. o rybołówstwie morskim (Dz. U. Nr 129, poz. 1441 oraz z 2002 r. Nr 181, poz. 1514),”;

20) w art. 88 w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Na potrzeby ustalenia odpowiedniego sposobu oceny jakości powietrza w poszczególnych strefach wojewódzki inspektor ochrony środowiska dokonuje przynajmniej co pięć lat, z zastrzeżeniem ust. 4, klasyfikacji stref, odrębnie pod kątem poziomu każdej substancji, wyodrębniając strefy, w których:”;

21) w art. 89 w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Wojewódzki inspektor ochrony środowiska dokonuje co roku oceny poziomu substancji w powietrzu w danej strefie, a następnie dokonuje klasyfikacji stref, w których poziom:”;

22) w art. 90:

a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Wojewódzki inspektor ochrony środowiska dokonuje oceny poziomu substancji w powietrzu na podstawie pomiarów:”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadkach innych niż wskazane w ust. 1 pkt 1 i 2, wojewódzki inspektor ochrony środowiska może dokonać oceny poziomu substancji w powietrzu na podstawie kombinacji pomiarów i metod modelowania albo samodzielnego stosowania modelowania lub innych technik szacowania.”;

23) w art. 94 w ust. 1

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Wojewódzki inspektor ochrony środowiska przekazuje Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska:”;

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wyniki pomiarów, o których mowa w art. 90 ust. 1 oraz ust. 2,”;

24) w art. 95 ust.1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na obszarze, na którym istnieje przekroczenie dopuszczalnego poziomu substancji w powietrzu, w odniesieniu do zakładów, gdzie jest eksploatowana instalacja, której realizacja jest kwalifikowana jako przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1, wojewoda może, w drodze decyzji, nałożyć na podmiot korzystający ze środowiska, który prowadzi działalność powodującą wprowadzanie substancji do powietrza, obowiązek prowadzenia pomiarów poziomów tej substancji w powietrzu.”;

25) w art.105:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa, w drodze

rozporządzenia, określi standardy jakości gleby i ziemi, uwzględniając naturalne stężenia substancji w środowisku.”,

b) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

"W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, zostaną uwzględnione:";

c) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

"W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, mogą zostać ustalone:";

26) w art. 119 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Program dla terenu, o którym mowa w art. 117 ust. 2 pkt 2, powinien być uchwalony w terminie 1 roku od dnia przedstawienia mapy akustycznej przez podmiot zobowiązany do jej sporządzenia.”;

27) art. 120 otrzymuje brzmienie:

„Art. 120. Starosta przekazuje, niezwłocznie po sporządzeniu, zarządowi województwa, wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska i państwowemu wojewódzkiemu inspektorowi sanitarnemu mapy akustyczne, o których mowa w art. 118.”;

28) w art. 123 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska prowadzi okresowe badania kontrolne poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku.”;

29) w art. 124 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Wojewódzki inspektor ochrony środowiska prowadzi, aktualizowany corocznie, rejestr zawierający informacje o terenach, na których stwierdzono przekroczenie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku, z wyszczególnieniem przekroczeń dotyczących.”;

30) w art. 135:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, której realizacja jest kwalifikowana jako takie przedsięwzięcie, tworzy wojewoda, w drodze rozporządzenia, określając granice obszaru, ograniczenia w zakresie przeznaczenia terenu, wymagania techniczne dotyczące budynków oraz sposób korzystania z terenu wynikający z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko lub analizy porealizacyjnej albo przeglądu ekologicznego.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 2, lub dla zakładów, lub innych obiektów, niewymienionych w ust. 2, gdzie jest eksploatowana instalacja, której realizacja jest kwalifikowana jako takie przedsięwzięcie, tworzy rada powiatu w drodze uchwały; przepisy ust. 2 stosuje się odpowiednio.”,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli konieczność utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania wynika z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, przed utworzeniem tego obszaru nie można wydać pozwolenia na użytkowanie obiektu budowlanego ani nie można rozpocząć jego użytkowania, gdy pozwolenie na użytkowanie nie jest wymagane, z zastrzeżeniem ust. 5. Konieczność utworzenia obszaru ograniczonego

użytkowania dla określonego zakładu lub innego obiektu stwierdza się w pozwoleniu na budowę.”,

d) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Jeżeli konieczność utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania wynika z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, dla przedsięwzięcia polegającego na budowie drogi krajowej w rozumieniu ustawy z dnia 1 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 71, poz. 838 i Nr 86, poz. 958, z 2001 r. Nr 125, poz. 1371 oraz z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 41, poz. 365, Nr 62, poz. 554, Nr 74, poz. 676, Nr 89, poz. 804 i Nr 113, poz. 984) obszar ograniczonego użytkowania wyznacza się na podstawie analizy porealizacyjnej. W pozwoleniu na budowę nakłada się obowiązek przedstawienia analizy porealizacyjnej sporządzonej po upływie 1 roku od dnia oddania obiektu do użytkowania.”;

31) w art. 138 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Umowę o przeniesienie lub ustanowienie tytułu prawnego do instalacji, z której emisja wymaga pozwolenia, zawiera się w formie aktu notarialnego.”;

32) w art. 148 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw środowiska określi, z zastrzeżeniem ust. 5, w drodze rozporządzenia, wymagania w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji, o których mowa w art. 147 ust. 1–3.”;

33) w art. 149 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wyniki pomiarów, o których mowa w art. 147 ust. 1-4, prowadzący instalację i użytkownik urządzenia przedstawia organowi ochrony środowiska, o ile pomiary te mają szczególne znaczenie ze względu na potrzebę zapewnienia systematycznej kontroli wielkości emisji.”;

34) art. 167 otrzymuje brzmienie:

„Art. 167. 1. Produkt powinien być zaopatrzony w informację dotyczącą:

- 1) zużycia paliw lub materiałów eksploatacyjnych,
- 2) wielkości emisji związanej z użytkowaniem produktu,
- 3) bezpiecznego dla środowiska użytkowania, demontażu, powtórnego wykorzystania lub unieszkodliwienia produktu.

2. Sprzedawca produktów powinien zapewnić, aby informacja, o której mowa w ust. 1, znajdowała się także w miejscach sprzedaży produktu.

3. Sprzedawca produktów powinien zapewnić również, aby zestawienie, o którym mowa w art. 171a, było udostępniane nieodpłatnie w miejscach sprzedaży produktów, których dotyczy.

4. Przepisy dotyczące sprzedaży i sprzedawcy stosuje się także do:

- 1) umowy leasingu i finansującego leasing,
- 2) wystawiania produktów na wystawach międzynarodowych lub innych publicznych wystawach i prezentującego produkty na takich wystawach.”;

35) w art. 169 w ust. 3:

a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) wymagania dotyczące informacji, o której mowa w art. 167, w tym:

- a) oznaczania produktu lub jego części,
- b) formy i treści informacji,

c) sposoby prezentowania informacji w miejscach sprzedaży produktów,”

b) po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) wymagania w zakresie ustalania wielkości zużycia paliw i materiałów eksploatacyjnych lub wielkości emisji związanej z użytkowaniem produktu, w celu zamieszczenia ich w informacji, o której mowa w pkt 4,”;

36) po art. 171 dodaje się art. 171a w brzmieniu:

„Art. 171a. 1. W celu zapewnienia nabywcom produktów informacji o cechach produktów wymienionych w art. 167 ust. 1, są wydawane corocznie przez organy administracji i przez nie bezpłatnie udostępniane zestawienia dotyczące wybranych dostępnych na rynku produktów w zakresie określonym na podstawie ust. 2.

2. Prezes Rady Ministrów, kierując się zapewnieniem konsumentom możliwości łatwej oceny cech produktu istotnych z punktu widzenia ochrony środowiska, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) produkty, o których informacje powinny być zawarte w zestawieniach,
- 2) rodzaje informacji zawartych w zestawieniach,
- 3) organy administracji zobowiązane do opracowywania, wydawania, aktualizowania oraz udostępniania zestawień,
- 4) szczegółowe sposoby realizacji zobowiązania, o którym mowa w pkt 3.

3. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 2, określa w szczególności:
 - 1) oznaczenie numeryczne pozwalające na identyfikację produktu lub grupy produktów oraz ich nazwy,
 - 2) formę, treść, sposób i termin wydawania zestawień oraz termin i zasady ich aktualizacji,
 - 3) terminy przekazywania informacji o produktach przez organy administracji będące w ich posiadaniu.
4. Organy administracji posiadające informacje o cechach produktów, określonych na podstawie ust. 2, są zobowiązane do ich nieodpłatnego przedstawiania w terminach, o których mowa w ust. 3 pkt 3.”;

37) w art. 176:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, zostaną ustalone:

- 1) przypadki, w których są wymagane:
 - a) ciągłe pomiary poziomów wskazanych substancji lub energii w środowisku,
 - b) okresowe pomiary poziomów wskazanych substancji lub energii w środowisku,
- 2) referencyjne metodyki wykonywania pomiarów,
- 3) kryteria lokalizacji punktów pomiarowych,
- 4) sposoby ewidencjonowania przeprowadzonych pomiarów.”;

b) w ust. 3 w pkt 1 lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) parametrów technicznych lub eksploatacyjnych drogi, linii kolejowej albo linii tramwajowej,”;

38) w art. 179 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 2, można zróżnicować terminy zaliczenia dróg, linii kolejowych i lotnisk do obiektów których eksploatacja może powodować negatywne oddziaływanie na środowisko, z uwzględnieniem zapewnienia powstania w pierwszej kolejności map akustycznych dla obiektów o większym negatywnym oddziaływaniu akustycznym.”;

39) w art. 181 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Organ ochrony środowiska wydając jedno z pozwoleń, o których mowa w ust. 1 pkt 2-6, na wniosek prowadzącego instalację, może objąć jednym pozwoleniem instalacje położone na obszarze swojej własności.”;

40) art. 189 otrzymuje brzmienie:

„Art. 189. Pozwolenie może być wydane na wniosek zainteresowanego uzyskaniem tytułu prawnego do instalacji lub jej oznaczonej części.”;

41) w art. 190 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W razie podjęcia decyzji, o której mowa w ust. 3, organ właściwy do wydania pozwolenia może w tej decyzji orzec o obowiązku ustanowienia zabezpieczenia roszczeń lub zmienić uprzednio określone warunki zabezpieczenia roszczeń.”;

42) w art. 193:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) jeżeli podmiot przestał być prowadzącym instalację w rozumieniu ustawy, z zastrzeżeniem art. 190 ust. 1-3, lub z innych powodów, pozwolenie stało się bezprzedmiotowe,”

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przepis ust. 1 pkt 3 nie ma zastosowania do pozwoleń na emitowanie hałasu do środowiska.”;

43) w art. 201 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw środowiska uwzględni rodzaj i skalę działalności prowadzonej w instalacjach.”;

44) w art. 207 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przy określaniu najlepszej dostępnej techniki bierze się pod uwagę uwarunkowania, o których mowa w art. 143, także w przypadku gdy instalacja nie jest nowo uruchamiana lub zmieniana w sposób istotny.”;

45) w art. 208:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do wniosku dołącza się dowód uiszczenia opłaty rejestracyjnej.”,

b) uchyla się ust. 5,

46) art. 209 otrzymuje brzmienie:

„Art. 209. Organ właściwy do wydania pozwolenia przedstawia niezwłocznie ministrowi właściwemu do spraw środowiska albo podmiotowi, o którym mowa w art. 213 ust. 1, kopie wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego.”;

47) w art. 211:

a) w ust. 2:

- pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) sposoby zapobiegania występowaniu oraz ograniczania skutków awarii, wymóg informowania o wystąpieniu awarii, jeżeli nie dotyczy to zakładów, o których mowa w art. 248 ust. 1,”

- dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) sposoby zapewnienia efektywnego wykorzystania energii.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Pozwolenie zintegrowane wydaje się po uzgodnieniu z wojewódzkim inspektorem ochrony środowiska.”;

48) w art. 212 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw środowiska prowadzi rejestr wniosków o wydanie pozwolenia zintegrowanego oraz wydanych pozwoleń zintegrowanych, a także analizuje wnioski i wydane pozwolenia z punktu widzenia spełnienia wymagań wynikających z najlepszej dostępnej techniki, określonych w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 206 ust. 2.”;

49) w art. 213 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W okresie wykonywania zadań przez podmiot, o którym mowa w ust. 1, organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego przedstawia kopię wniosku o wydanie pozwolenia oraz kopię wydanego pozwolenia temu podmiotowi.”;

50) w art. 220:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, przypadki, w których wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza z instalacji nie wymaga pozwolenia, uwzględniając rodzaj i skalę działalności prowadzonej w instalacjach oraz rodzaje i ilości gazów lub pyłów wprowadzanych z instalacji do powietrza.”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Jeżeli w związku z wejściem w życie rozporządzenia, o którym mowa w ust. 2, wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza:

- 1) nie będzie wymagać pozwolenia, to pozwolenie wydane na podstawie dotychczasowych przepisów wygasa z dniem wejścia w życie tego rozporządzenia,
 - 2) będzie wymagać pozwolenia, a dotychczas pozwolenie nie było wymagane, to obowiązek posiadania pozwolenia powstaje po upływie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie tego rozporządzenia.”;
- 51) uchyla się art. 223;
- 52) w art. 224:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2. Określając w pozwoleniu warunki, o których mowa w art. 188 ust. 2 pkt 2, ustala się rodzaje i ilość gazów lub pyłów dopuszczonych do wprowadzania do powietrza, wyrażone:
 - 1) w mg/m^3 gazów odlotowych w stanie suchym w temperaturze 273 K i ciśnieniu 101,3 kPa albo w kg/h - dla każdego źródła powstawania i miejsca wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza,
 - 2) w mg/rok – dla całej instalacji.”,
 - b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
 - „3a. Przepis ust. 3 nie ma zastosowania w przypadku gdy dla instalacji są określone standardy emisyjne lub graniczne wielkości emisyjne w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza.”;
- 53) w art. 235 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Informacje o których mowa:
 - 1) w art. 184 ust. 2 pkt 10, powinny zawierać określenia zakresów częstotliwości pól elektromagnetycznych i równoważnej mocy promieniowanej izotropowo emitowanych przez instalacje oraz

napięcia znamionowe w odniesieniu do linii i stacji elektroenergetycznych,

2) w art. 184 ust. 2 pkt 12, powinny wskazywać, w formie opisowej i graficznej, miejsca występowania w otoczeniu instalacji pól elektromagnetycznych o wartościach granicznych dla terenów pod zabudowę mieszkaniową oraz dla miejsc dostępnych dla ludności.”;

54) w art. 238:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Przeгляд ekologiczny instalacji, której realizacja jest kwalifikowana jako przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1, powinien zawierać:”;

b) w pkt 1 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) rodzaj, wielkość i usytuowanie instalacji wraz z informacją o jej stanie technicznym,”;

55) art. 240 otrzymuje brzmienie:

„Art. 240. Jeżeli możliwość negatywnego oddziaływania na środowisko wynika z funkcjonowania instalacji, której realizacja nie jest kwalifikowana jako przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1, organ właściwy do nałożenia obowiązku sporządzenia przeglądu określa, które z wymagań wymienionych w art. 238 należy spełnić, sporządzając przegląd ekologiczny.”;

56) art. 280 otrzymuje brzmienie:

„Art. 280. 1. Jeżeli składowane lub magazynowane odpady ulegają zmieszaniu, za podstawę opłaty za korzystanie ze środowiska lub administracyjnej kary pieniężnej przyjmuje się rodzaj odpadu, za który jednostkowa stawka opłaty jest najwyższa, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Przepisów ust. 1 nie stosuje się do tych rodzajów odpadów, które mogą być składowane w sposób nieselektywny na podstawie przepisów o odpadach.”;

57) w art. 286:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmiot korzystający ze środowiska w terminie, o którym mowa w art. 285 ust. 2 przedstawia marszałkowi województwa wykaz zawierający informacje i dane, o których mowa w art. 287, wykorzystane do ustalenia wysokości opłat oraz wysokość tych opłat.”,

- b) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. Wykaz zawierający informacje i dane, o których mowa w art. 287 ust. 1 pkt 1–3, wykorzystane do ustalenia wysokości opłat, podmiot korzystający ze środowiska w terminie, o którym mowa w art. 285 ust. 2, przedstawia także wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.”;

58) po art. 286 dodaje się art. 286a w brzmieniu:

„Art. 286a. 1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska, na podstawie wykazów, o których mowa w art. 286 ust. 1, oraz informacji o korzystaniu ze środowiska zawartych w decyzjach, o których mowa w art. 288 ust. 1, prowadzi wojewódzką bazę informacji o korzystaniu ze środowiska, w zakresie wskazanym w art. 287 ust. 1 pkt 1–3, oraz sporządza raport wojewódzki i przekazuje go, za pośrednictwem Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, ministrowi właściwemu do spraw środowiska.

2. Zasady gromadzenia informacji dotyczących składowania odpadów określają przepisy ustawy o odpadach.

3. Wojewódzka baza informacji jest dostępna dla ministra właściwego do spraw środowiska i ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, a także dla właściwego ze względu na miejsce korzystania ze środowiska: wojewody, marszałka województwa, starosty, wójta, burmistrza lub prezydenta miasta, urzędu statystycznego oraz organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej.
4. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, warunki i zakres dostępu do wojewódzkiej bazy informacji, kierując się potrzebami organów, o których mowa w ust. 3, w zakresie danych niezbędnych do zarządzania środowiskiem.
5. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzór raportu wojewódzkiego zawierający informacje o zakresie korzystania ze środowiska oraz sposób jego przedstawiania.
6. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 5, zostaną ustalone:
 - 1) forma raportu,
 - 2) zawartość raportu,
 - 3) układ raportu,
 - 4) wymagane techniki i termin przedstawiania raportu.
7. Minister właściwy do spraw środowiska prowadzi centralną bazę informacji o korzystaniu ze środowiska w zakresie wprowadzania gazów i pyłów do powietrza, poboru wody oraz wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi.

8. Minister właściwy do spraw środowiska, kierując się potrzebą ujednoczenia systemu zbierania i przetwarzania danych, określi, w drodze rozporządzenia, niezbędny zakres informacji objętych obowiązkiem przetwarzania w ramach wojewódzkiej i centralnej bazy informacji, o których mowa w ust. 1 i 7, oraz sposób ich prowadzenia.”;

59) w art. 288 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Kopię decyzji, o której mowa w ust. 1, zawierającą informacje o korzystaniu ze środowiska przez podmiot w zakresie wskazanym w art. 287 ust. 1 pkt 1–3, marszałek województwa przedstawia niezwłocznie wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.”;

60) w art. 289 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Nie wnosi się opłat z tytułu tych rodzajów korzystania ze środowiska spośród wymienionych w art. 273 ust. 1, których kwartalna wysokość, z zastrzeżeniem ust. 2, nie przekracza 200 złotych; przepisy art. 286 ust. 1 i 1a stosuje się odpowiednio.”;

61) art. 291 otrzymuje brzmienie:

„Art. 291. 1. Stawki opłat określone w art. 290 ust. 1 podlegają, z dniem 1 stycznia każdego roku kalendarzowego, podwyższeniu w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem ogłaszanemu przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, za rok poprzedni.

2. Minister właściwy do spraw środowiska, nie później niż w terminie do dnia 30 września każdego roku, ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym

Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” maksymalną wysokość stawek opłat na następny rok, uwzględniając zasadę określoną w ust. 1.”;

62) w art. 293:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Za składowanie odpadów w miejscu na ten cel nieprzeznaczonym podmiot korzystający ze środowiska ponosi opłaty podwyższone w wysokości 0,1 jednostkowej stawki opłaty za umieszczenie odpadów na składowisku za każdą dobę składowania.”,

b) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Jeżeli składowanie odpadów jest zabronione na mocy ustawy o odpadach, przepisy ust. 3–5 stosuje się odpowiednio.”;

63) w art. 295 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku wprowadzania do wód lub do ziemi ścieków przemysłowych lub komunalnych innych niż bytowe, do opłaty ustalonej według zasad, o których mowa w ust. 1, dolicza się opłatę za inne substancje zawarte w ściekach.”;

64) w art. 299 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) pomiarów prowadzonych przez podmiot korzystający ze środowiska, obowiązany do dokonania takich pomiarów.”;

65) art. 303 otrzymuje brzmienie:

„Art. 303. Jeżeli wojewódzki inspektor ochrony środowiska w ciągu 30 dni od dnia wpływu wniosku, o którym mowa w art. 301 ust. 2 lub art. 302 ust. 1 pkt 1, stwierdzi, że przekroczenie lub naruszenie jest wyższe niż podano we wniosku lub nie ustało, wymierza nową wysokość kary biegnącej począwszy odpowiednio od doby albo godziny, w której stwierdzono

bezzasadność wniosku, jednocześnie podwyższając jej wysokość dwukrotnie na okres 60 dni.”;

66) w art. 305:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska wymierza karę na podstawie przedstawionych wyników ciągłych pomiarów wielkości emisji, jeżeli podmiot korzystający ze środowiska jest obowiązany do dokonania takich pomiarów i są spełnione warunki określone w ust. 3.”,

b) w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) spełnia wymagania kontroli metrologicznej w rozumieniu ustawy z dnia 11 maja 2001 r. – Prawo o miarach (Dz. U. Nr 63, poz. 636 i Nr 154, poz. 1800 oraz z 2002 r. Nr 155, poz. 1286 i Nr 166, poz. 1360).”;

67) w art. 307 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Karę za przekroczenie ilości pobranej wody wojewódzki inspektor ochrony środowiska wymierza, z zastrzeżeniem ust. 4, na podstawie prowadzonych przez podmiot korzystający ze środowiska pomiarów ilości pobieranej wody, wykonywanych za pomocą przyrządów spełniających wymagania kontroli metrologicznej w rozumieniu ustawy - Prawo o miarach.”;

68) w art. 309 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Za składowanie odpadów z naruszeniem rodzaju i sposobów składowania odpadów, określonych w decyzji zatwierdzającej instrukcję eksploatacji składowiska, lub magazynowanie odpadów z naruszeniem decyzji określającej miejsce i sposób magazynowania odpadów wymierza się karę w wysokości 0,1 jednostkowej stawki opłaty za umieszczenie odpadów na składowisku za każdą dobę składowania.”;

69) w art. 314 w ust. 1:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Podstawą stwierdzenia przekroczenia ilości, stanu lub składu ścieków są pomiary, przy czym:”

b) dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) podstawą stwierdzenia przekroczenia dozwolonej ilości odprowadzanych ścieków są wyniki odczytów z urządzeń pomiarowych lub średnia z trzykrotnych pomiarów w ciągu godziny.”;

70) po art. 332 dodaje się art. 332a w brzmieniu:

„Art. 332a. 1. Kto, reklamując lub prowadząc inny rodzaj promocji produktu, narusza wymagania określone w art. 80a ust. 1, podlega karze grzywny.

2. Tej samej karze podlega, kto nie zamieszcza w reklamie lub materiale promocyjnym informacji wymaganych na podstawie art. 80a ust. 2.”;

71) art. 348 otrzymuje brzmienie:

„Art. 348.1. Kto narusza określony w art. 171 zakaz wprowadzania do obrotu produktów, które nie odpowiadają wymaganiom, o których mowa w art. 169 ust. 1,

podlega karze grzywny.

2. Tej samej karze podlega kto narusza obowiązek, o którym mowa w art. 167 ust. 2, nie spełniając wymagań, o których mowa w art. 169 ust. 1, lub kto narusza obowiązek, o którym mowa w art. 167 ust. 3.”;

72) w art. 359 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

- „2. Tej samej karze podlega, kto nie dopełnia obowiązku terminowego przedstawienia wykazu, o którym mowa w art. 286.”;
- 73) w art. 362 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:
- „3. W razie braku możliwości nałożenia obowiązku podjęcia działań, o których mowa w ust. 1, organ ochrony środowiska może zobowiązać podmiot korzystający ze środowiska do uiszczenia na rzecz właściwej gminy, z zastrzeżeniem ust. 4, kwoty pieniężnej odpowiadającej wysokości szkód wynikłych z naruszenia stanu środowiska.
4. Jeżeli szkody dotyczą obszaru kilku gmin, organ, o którym mowa w ust. 1, zobowiąże do wpłaty kwot na rzecz właściwych gmin proporcjonalnie do wielkości szkód.”;
- 74) w art. 365 ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2) użytkowanie w przypadku stwierdzenia niedotrzymywania wynikających z mocy prawa standardów emisyjnych albo określonych w pozwoleniu warunków emisji w okresie 30 dni od zakończenia rozruchu.”;
- 75) w art. 374 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
- „1) ruchu zakładu górniczego - wymagają uzgodnienia z dyrektorem właściwego okręgowego albo specjalistycznego urzędu górniczego.”;
- 76) w art. 378:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Organem ochrony środowiska, właściwym w sprawach, o których mowa w art. 48 ust. 2 pkt 1 i ust. 4, art. 51 ust. 3 pkt 1, art. 106, 149, 150, art. 152 ust. 1, art. 154 ust. 1, art. 178, art. 183 ust. 1, art. 237 i art. 362 ust. 1 i 3, jest starosta, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.”,
- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wojewoda jest właściwy w sprawach:

1) przedsięwzięć i zdarzeń:

a) na terenach zakładów, gdzie jest eksploatowana instalacja, której realizacja jest kwalifikowana jako przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko, dla którego sporządzenie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko jest obowiązkowe,

b) na terenach zamkniętych;

2) przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, dla którego sporządzenie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko jest obowiązkowe, realizowanego na innych terenach niż wymienione w pkt 1.”,

c) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W przypadku zwykłego korzystania ze środowiska przez osoby fizyczne nie będące przedsiębiorcami, wójt, burmistrz lub prezydent miasta jest właściwy w sprawach:”;

77) art. 383 otrzymuje brzmienie:

„Art. 383. 1. Wymogu uzgodnienia lub opiniowania przez organ ochrony środowiska nie stosuje się, jeżeli organ właściwy do prowadzenia postępowania w sprawie jest jednocześnie organem uzgadniającym lub opiniującym.

2. Wymogu uzgodnienia lub opiniowania przez organ ochrony środowiska nie stosuje się, jeżeli organem właściwym do prowadzenia postępowania w sprawie jest wojewoda, a organem uzgadniającym lub opiniującym jest starosta.

3. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli organem uzgadniającym lub opiniującym jest organ opracowujący projekt dokumentu lub wprowadzający zmiany do przyjętego dokumentu.”;

78) w art. 385:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister Obrony Narodowej, w drodze rozporządzenia:

- 1) określi organy odpowiadające za nadzór nad przestrzeganiem przepisów o ochronie środowiska w jednostkach wojskowych i innych jednostkach organizacyjnych podporządkowanych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej,
- 2) może określić w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska szczegółowe sposoby realizacji przepisów o ochronie środowiska w jednostkach wojskowych i innych jednostkach organizacyjnych podporządkowanych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej.”,

b) w ust. 2:

- wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, zostaną ustalone:”,

- pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) organy odpowiadające za nadzór,”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, mogą zostać ustalone forma, zakres, układ, techniki i terminy przedstawiania

przez jednostki nadzorowane informacji o istotnym znaczeniu do zapewnienia przestrzegania przepisów o ochronie środowiska.”

d) w ust. 4 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Minister, wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, uwzględni specyfikę funkcjonowania Sił Zbrojnych.”;

79) art. 400 otrzymuje brzmienie:

„Art. 400. 1. Na zasadach określonych ustawą działają Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zwany dalej "Narodowym Funduszem", oraz wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej, zwane dalej "wojewódzkimi funduszami". Ilekroć w ustawie jest mowa o "funduszach", rozumie się przez to Narodowy Fundusz i wojewódzkie fundusze.

2. Narodowy Fundusz i wojewódzkie fundusze mają osobowość prawną i są odpowiednio państwowym funduszem celowym oraz wojewódzkimi funduszami celowymi w rozumieniu ustawy o finansach publicznych.

3. Narodowy Fundusz i wojewódzkie fundusze prowadzą gospodarkę finansową pokrywając z posiadanych środków i uzyskiwanych wpływów wydatki na finansowanie zadań określonych w ustawie oraz kosztów działalności.

4. Narodowy Fundusz koordynuje wydatkowanie środków własnych w taki sposób, aby zapewnić pełne wykorzystanie środków pomocowych Unii Europejskiej przeznaczonych na ochronę środowiska i gospodarkę wodną.”;

80) w art. 401:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przychodami funduszy oraz dochodami gmin i powiatów, są wpływy z tytułu opłat za korzystanie ze środowiska i administracyjnych kar pieniężnych pobieranych na podstawie ustawy oraz przepisów szczególnych, a także z tytułu kwot pieniężnych uzyskanych na podstawie decyzji, o której mowa w art. 362 ust. 3.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przychodami Narodowego Funduszu są także wpływy z opłat ustalanych na podstawie przepisów ustawy - Prawo geologiczne i górnicze.”;

81) art. 402 otrzymuje brzmienie:

„Art. 402. 1. Zarząd województwa oraz wojewódzki inspektor ochrony środowiska prowadzą wyodrębnione rachunki bankowe w celu gromadzenia i redystrybucji wpływów, o których mowa w art. 401 ust. 1. Wpływy te, powiększone o przychody z oprocentowania rachunków bankowych i pomniejszone o opłaty poniesione na egzekucję należności oraz o koszty obsługi rachunków bankowych, są przekazywane na rachunki bankowe funduszy, gmin oraz powiatów, w terminie do końca następnego miesiąca po ich wpływie na rachunki zarządu województwa i wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.

2. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska przed przekazaniem wpływów z kar na rachunki Narodowego Funduszu oraz wojewódzkich funduszy, o których mowa w ust. 1, pomniejsza je o 20 %, a kwotę uzyskaną z tytułu pomniejszenia przekazuje Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska i na premie dla pracowników, o których mowa w odrębnych przepisach.

3. Zarząd województwa przed przekazaniem na rachunek Narodowego Funduszu oraz wojewódzkich funduszy wpływów z opłat wymierzonych w drodze decyzji, o których mowa w art. 288 ust. 1, pomniejsza je o 10%, a kwotę uzyskana z pomniejszenia przeznacza na:
 - 1) tworzenie i modyfikację baz danych zawierających informację o podmiotach korzystających ze środowiska,
 - 2) zatrudnianie osób zajmujących się kontrolą oraz windykacją opłat za korzystanie ze środowiska.
4. W razie nieterminowego przekazania wpływów, o których mowa w ust. 1, wpływy te są przekazywane wraz z odsetkami za zwłokę określonymi w przepisach ustawy - Ordynacja podatkowa.
5. Wpływy z tytułu opłat i kar, z zastrzeżeniem ust. 6 i 7, stanowią w 20% dochód gminy, w 10% dochód powiatu.
6. Wpływy z tytułu opłat i kar za usuwanie drzew i krzewów stanowią w całości dochód gminy, z której terenu usunięto drzewa lub krzewy.
7. Wpływy z tytułu opłat i kar za składowanie i magazynowanie odpadów stanowią w 50% dochód gminy, a w 10% - dochód powiatu, na których obszarze są składowane odpady. Jeżeli składowisko odpadów jest zlokalizowane na obszarze więcej niż jednej gminy lub więcej niż jednego powiatu, dochód podlega podziałowi proporcjonalnie do powierzchni zajmowanych przez składowisko na obszarze tych gmin lub tych powiatów.
8. Wpływy z tytułu opłat i kar po dokonaniu podziału, o którym mowa w ust. 5 i 7, stanowią w 35% przychód

Narodowego Funduszu i w 65% - wojewódzkiego funduszu.”;

82) uchyla się art. 403 i 404;

83) art. 405 otrzymuje brzmienie:

„Art. 405. 1. Środki funduszy przeznacza się na finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej w celu realizacji zasady zrównoważonego rozwoju i polityki ekologicznej państwa oraz na współfinansowanie projektów inwestycyjnych, kosztów operacyjnych i działań realizowanych z udziałem środków pochodzących z Unii Europejskiej nie podlegających zwrotowi.

2. Środki funduszy mogą być także przeznaczane na współfinansowanie projektów inwestycyjnych, kosztów operacyjnych i działań realizowanych z udziałem środków bezzwrotnych pozyskiwanych w ramach współpracy z organizacjami międzynarodowymi oraz współpracy dwustronnej.”;

84) uchyla się art. 406–408;

85) art. 409 otrzymuje brzmienie:

„Art. 409. Środki wojewódzkich funduszy przeznacza się na dofinansowywanie:

- 1) zadań modernizacyjnych i inwestycyjnych, służących ochronie środowiska i gospodarce wodnej, w tym instalacji lub urządzeń ochrony przeciwpowodziowej i obiektów małej retencji wodnej,
- 2) inwestycji ekologicznych realizowanych z funduszy pomocowych UE oraz funduszy krajowych,
- 3) przedsięwzięć związanych z gospodarką odpadami,

- 4) przedsięwzięć związanych z ochroną powierzchni ziemi,
- 5) przedsięwzięć związanych z ochroną przyrody, w tym urządzenie i utrzymanie terenów zieleni, zadrzewień, zakrzewień oraz parków,
- 6) działań związanych z zachowaniem i utrzymaniem parków, ogrodów dekoracyjnych, będących przedmiotem ochrony w myśl ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o ochronie dóbr kultury (Dz. U. z 1999 r. Nr 98, poz. 1150, z 2000 r. Nr 120, poz. 1268 oraz z 2002 r. Nr 25, poz. 253 i Nr 113, poz. 984),
- 7) zadań związanych ze zwiększeniem lesistości kraju oraz zapobieganiem i likwidacją szkód w lasach spowodowanych przez czynniki biotyczne i abiotyczne,
- 8) działań przeciwdziałających zanieczyszczeniom,
- 9) realizacji zadań państwowego monitoringu środowiska,
- 10) innych systemów kontrolnych i pomiarowych oraz badań stanu środowiska, a także systemów pomiarowych zużycia wody i ciepła,
- 11) edukacji ekologicznej oraz propagowania działań proekologicznych i zasady zrównoważonego rozwoju,
- 12) profilaktyki zdrowotnej dzieci i młodzieży na obszarach, na których występują przekroczenia standardów jakości środowiska,
- 13) wykorzystania lokalnych źródeł energii odnawialnej oraz pomoc przy wprowadzaniu bardziej przyjaznych dla środowiska nośników energii,
- 14) ekologicznych form transportu,

- 15) działań z zakresu rolnictwa ekologicznego bezpośrednio oddziałujących na stan gleby, powietrza i wód, w szczególności na prowadzenie gospodarstw rolnych produkujących metodami ekologicznymi położonych na obszarach objętych ochroną na podstawie przepisów ustawy o ochronie przyrody,
- 16) opracowań planów ochrony obszarów objętych ochroną na podstawie ustawy o ochronie przyrody oraz prowadzenie monitoringu przyrodniczego,
- 17) działań, o których mowa w ustawie z dnia 8 czerwca 2001 r. o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia (Dz. U. Nr 73, poz. 763 oraz z 2003 r. Nr 46, poz. 392), w tym pokrywanie kosztów planów zalesień oraz kosztów sadzonek przekazanych rolnikom w celu zalesienia gruntów rolnych,
- 18) przeciwdziałania klęskom żywiołowym i likwidacji ich skutków dla środowiska,
- 19) działań polegających na zapobieganiu i likwidacji poważnych awarii i ich skutków,
- 20) badań, upowszechniania ich wyników, a także postępu technicznego w zakresie ochrony środowiska i gospodarki wodnej,
- 21) opracowywania i wdrażania nowych technik i technologii, w szczególności dotyczących ograniczania emisji i zużycia wody, a także efektywnego wykorzystywania paliw,
- 22) zapobiegania lub usuwania skutków zanieczyszczenia środowiska, w przypadku gdy nie można ustalić podmiotu za nie odpowiedzialnego,

- 23) systemu kontroli wnoszenia przewidzianych ustawą opłat za korzystanie ze środowiska, a w szczególności tworzenia baz danych podmiotów korzystających ze środowiska obowiązanych do ponoszenia opłat,
- 24) opracowywania planów służących gospodarowaniu zasobami wodnymi oraz utworzenia katastru wodnego,
- 25) innych zadań służących ochronie środowiska i gospodarce wodnej, wynikających z zasady zrównoważonego rozwoju, ustalonych w planach działalności wojewódzkich funduszy, w tym na programy ochrony środowiska, programy ochrony powietrza, programy ochrony przed hałasem, plany gospodarki odpadami, plany działań krótkoterminowych, o których mowa w art. 92 ust. 1, a także na realizację powyższych planów i programów.”;

86) w art. 410 w ust. 1:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Środki Narodowego Funduszu przeznacza się na wspomaganie działalności, o której mowa w art. 409 pkt 1-22, oraz na:”;

b) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) wspomaganie realizacji wojewódzkich i ponadwojewódzkich programów ochrony środowiska, programów ochrony powietrza, programów ochrony przed hałasem, planów gospodarki odpadami oraz planów gospodarowania wodami;”;

87) w art. 413:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Rada Nadzorcza Narodowego Funduszu liczy od 13 do 15 osób, a rady nadzorcze wojewódzkich funduszy 11 albo 12 osób.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W skład rad nadzorczych wojewódzkich funduszy wchodzi:

- 1) przedstawiciel wojewody,
- 2) przedstawiciel właściwej komisji do spraw środowiska sejmiku województwa,
- 3) przewodniczący wojewódzkiej komisji ochrony przyrody,
- 4) dwóch przedstawicieli Narodowego Funduszu wyznaczonych przez Radę Nadzorczą tego funduszu,
- 5) jeden lub dwaj specjaliści z dziedziny ochrony środowiska i gospodarki wodnej wyznaczeni przez sejmik województwa,
- 6) jeden lub dwaj przedstawiciele wyznaczeni przez sejmik województwa,
- 7) przedstawiciel organizacji ekologicznych wybrany spośród kandydatów zgłoszonych przez organizacje działające i posiadające struktury organizacyjne na terenie danego województwa i cieszących się poparciem największej ich liczby,
- 8) przedstawiciel wojewódzkiej inspekcji ochrony środowiska,
- 9) przedstawiciel samorządu gospodarczego wybrany spośród kandydatów zgłoszonych przez samorządy gospodarcze.”

c) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Uchwała zarządu województwa, o której mowa w ust. 6, podlega nadzorowi wojewody, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1590 oraz z 2002 r. Nr 23, poz. 220 i Nr 62, poz. 558).”;

88) w art. 414:

- a) w ust. 1 w pkt 5 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„zatwierdzanie wniosków zarządu o udzielenie pożyczek i dotacji, których wartość jednostkowa przekracza:”
- b) w ust. 2:
- pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:
 - „1) przedstawianie ministrowi właściwemu do spraw środowiska, w celu uzgodnienia, wspólnej strategii działania funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej,
 - 2) uchwalanie, raz na cztery lata, wspólnej strategii działania funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej, do dnia 30 czerwca roku poprzedzającego pierwszy rok objęty tą strategią,”
 - dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
 - „2a) uchwalanie, raz na cztery lata, strategii działania Narodowego Funduszu, wynikającej ze wspólnej strategii działania funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej, do dnia 30 września roku poprzedzającego pierwszy rok objęty tą strategią,”
- c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Do zadań rad nadzorczych wojewódzkich funduszy, oprócz określonych w ust. 1, należy:
- 1) uchwalanie, raz na cztery lata, strategii działania wojewódzkich funduszy, wynikających ze wspólnej strategii działania funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz z uwarunkowań regionalnych, do dnia 30 września roku poprzedzającego pierwszy rok objęty tymi strategiami,
 - 2) uchwalanie, w oparciu o politykę ekologiczną państwa, strategię działania wojewódzkich funduszy i wojewódzkie

programy ochrony środowiska, planów działalności wojewódzkich funduszy, do dnia 31 października każdego roku na rok następny,

3) zatwierdzanie, po zasięgnięciu opinii Narodowego Funduszu, list przedsięwzięć priorytetowych wojewódzkich funduszy, do dnia 30 czerwca każdego roku na rok następny.";

89) w art. 415:

a) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Do zadań Zarządu Narodowego Funduszu, oprócz określonych w ust. 5, należy opracowywanie projektów wspólnej strategii działania funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz projektów strategii Narodowego Funduszu i zasięgnięcie opinii ministra właściwego do spraw rozwoju regionalnego co do zawartych w nich ustaleń.”,

b) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Do zadań zarządów wojewódzkich funduszy, oprócz określonych w ust. 5, należy opracowywanie projektów strategii działania wojewódzkich funduszy.”;

90) w art. 419 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Uchwała Rady Nadzorczej Narodowego Funduszu sprzeczna z prawem lub polityką ekologiczną państwa jest nieważna – o nieważności uchwały w całości lub w części orzeka, w drodze decyzji, organ nadzoru, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia otrzymania uchwały.”;

91) uchyla się art. 420;

92) w art. 421:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- „1. Minister właściwy do spraw środowiska składa Radzie Ministrów, nie później niż do dnia 31 sierpnia, informacje o działalności Narodowego Funduszu i wojewódzkich funduszy za ubiegły rok.
2. Zarządy województw składają ministrowi właściwemu do spraw środowiska, sejmikowi województwa oraz Narodowemu Funduszowi, nie później niż do dnia 31 maja, informacje o działalności wojewódzkich funduszy za ubiegły rok.”,
- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
- „2a. Zarząd Narodowego Funduszu składa ministrowi właściwemu do spraw środowiska, nie później niż do dnia 30 czerwca, zbiorczą informację o działalności wojewódzkich funduszy za rok ubiegły.”,
- c) uchyla się ust. 5;
- 93) w art. 423 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. O ustalenie programu dostosowawczego może ubiegać się prowadzący istniejącą instalację, której realizacja jest kwalifikowana jako przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, objętą obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego, należąca do grup wskazanych na podstawie art. 425.”;
- 94) w art. 424 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Postępowanie negocjacyjne nie może być prowadzone ani wszczęte po dniu 30 października 2007 r.”;
- 95) w art. 430 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
- „2a. Wpływy z tytułu należności, o których mowa w ust. 2, są środkami specjalnymi w rozumieniu ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych i są przeznaczone na finansowanie wynagrodzeń członków komisji.”;

96) w art. 441:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wojewoda, w razie stwierdzenia, że nie został zrealizowany określony etap programu dostosowawczego, nałoży, w drodze decyzji, obowiązek zapłaty sankcji pieniężnej, ustalonej w programie dostosowawczym na rzecz gminy właściwej ze względu na miejsce, gdzie znajduje się instalacja objęta programem dostosowawczym.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli instalacja objęta programem dostosowawczym znajduje się na terenie więcej niż jednej gminy, w decyzji, o której mowa w ust. 1, określa się wielkość wpłat na rzecz gmin uwzględniając proporcje terenu, w jakich zakład zawierający instalację objętą programem znajduje się na obszarze poszczególnych gmin.”;

97) użyty w art. 76, 331, art. 360 pkt 2, art. 365 ust. 2 pkt 1 i 3 w różnym przypadku wyraz „użytku” zastępuje się użytym w odpowiednim przypadku wyrazem „użytkowania”.

Art. 2. W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2002 r. Nr 112, poz. 982, Nr 113, poz. 984 i Nr 153, poz. 1271) w art. 25 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Laboratoria zajmujące się pomiarami środowiskowymi powinny posiadać wdrożony system jakości zgodny z wymaganiami określonymi we właściwych Polskich Normach i spełniać warunki określone przez krajową jednostkę akredytującą.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. o wprowadzeniu ustawy - Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 100, poz. 1085, z 2002 r. Nr 143, poz. 1196 oraz z 2003 r. Nr 7, poz. 78) w art. 14 uchyla się ust. 3.

Art. 4. W ustawie z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz.U. Nr 115, poz. 1229, Nr 154, poz. 1803 oraz z 2002 r. Nr 113 poz. 984, Nr 130, poz. 1112, Nr 233, poz. 1957 i Nr 238, poz. 2022) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 9 w ust. 1 w pkt 14 lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) wody pochodzące z odwodnienia zakładów górniczych, z wyjątkiem wód wtłaczanych do górotworu, jeżeli rodzaje i ilość substancji zawartych w wodzie wtłaczanej do górotworu są tożsame z rodzajami i ilością zawartymi w pobranej wodzie,”;

2) w art. 140 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) jeżeli szczególne korzystanie z wód, wykonywanie urządzeń wodnych lub eksploatacja instalacji bądź urządzeń wodnych jest związana z przedsięwzięciami lub instalacjami, o których mowa w art. 378 ust. 2 pkt 1 lit. a) i pkt 2 ustawy – Prawo ochrony środowiska,”;

3) w art. 208 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Gminy zapewniają realizację obowiązku, o którym mowa w art. 43 ust. 1, w terminach do 2005, 2010, 2013 i 2015 roku, stosownie do ustaleń zawartych w krajowym programie oczyszczania ścieków komunalnych.”.

Art. 5. Obowiązek zapewnienia dostępu za pośrednictwem publicznych sieci telekomunikacyjnych do informacji o emisji i poborze wód wskazany w art. 30 ust. 1 pkt 9a ustawy, o której mowa w art. 1, powstaje z dniem 1 stycznia 2004 r.

Art. 6. Do dnia wejścia w życie rozporządzenia, wydanego na podstawie art. 220 ust. 2 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 7. Marszałek województwa udostępni wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska informację o korzystaniu ze środowiska, w zakresie wskazanym w art. 287 ust. 1 pkt 1–3 ustawy, o której mowa w art. 1, zgromadzone przed dniem wejścia w życie ustawy.

Art. 8. Niewykorzystane środki powiatowych funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz gminnych funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej stają się dochodami właściwych powiatów i gmin.

Art. 9. Do dnia 1 lipca 2007 r. nie tworzy się obszarów ograniczonego użytkowania dla istniejących dróg, gdy z przeglądu ekologicznego wynika, że pomimo zastosowania dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych nie mogą być dotrzymane dopuszczalne poziomy hałasu poza terenem, do którego zarządzający drogą ma tytuł prawny.

Art. 10. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy wygasają ostateczne decyzje w przedmiocie nałożenia na zakład obowiązków na czas nieoznaczony dotyczące pozwoleń wodnoprawnych, które utraciły moc na podstawie przepisów dotychczasowych.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do decyzji w przedmiocie ustanowienia stref ochronnych ujęć wody.

Art. 11. 1. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 72 ust. 6, art. 105 ust. 1, art. 148 ust. 1 oraz art. 385 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 1 pkt 1 niniejszej ustawy, zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych odpowiednio na podstawie art. 72 ust. 6, art. 105 ust. 1, art. 148 ust. 1 oraz art. 385 ust. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 51 ust. 8 ustawy, o której mowa w art. 1 pkt 1, zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 51 ust. 8 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej niż przez okres jednego roku od dnia wejścia w życie ustawy.

3. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 30 ust. 3, art. 94 ust. 3, art. 169 ust. 1, art. 176 ust. 1 i art. 201 ust. 2 ustawy, o której mowa w art. 1 pkt 1 niniejszej ustawy zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych.

Art. 12. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 36, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2004 r.

¹⁾ Niniejsza ustawa zmienia również ustawę z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska, ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. o wprowadzeniu ustawy - Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw i ustawę z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne.

UZASADNIENIE

Celem niniejszej ustawy jest nowelizacja ustawy – Prawo ochrony środowiska, zmierzająca do wyeliminowania wszelkich niedociągnięć i wątpliwości natury formalno – redakcyjnej.

W celu zapewnienia przejrzystości regulacji dodano przepis zwalniający z obowiązku ponoszenia opłat za wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza ze statków. Statki podlegają odrębnym przepisom ustawowym dotyczącym ochrony środowiska przed zanieczyszczeniem. Ponadto problemy ochrony elementu środowiska morskiego, jakim jest powietrze, które wymagają międzynarodowych regulacji prawnych, zostaną uregulowane po wprowadzeniu w życie nowego Załącznika VI do Konwencji MARPOL 73/78, w tym także sprawy opłat za korzystanie ze środowiska.

W części definicyjnej ustawy – Prawo ochrony środowiska (art. 3), z zakresu przedmiotowego pojęcia instalacji, określonego w punkcie 6, wyłączono budynki. W dotychczasowym brzmieniu tej definicji, jej zakres był zbyt szeroki, co powodowało objęcie przepisami ustawy praktycznie każdego budynku.

W związku ze zniesieniem pojęcia terenów zamkniętych zakładów górniczych przez nowelę ustawy - Prawo geologiczne i górnicze zmieniono odpowiednio pkt 40.

Ponadto zmodyfikowano brzmienie punktu 49 dostosowując go do definicji zanieczyszczenia wynikającej z dyrektywy 96/61/WE dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (art. 2 ust. 2 dyrektywy).

W art. 17 ust. 2 doprecyzowano, które organy administracji publicznej są właściwe do opiniowania projektów programów ochrony środowiska przygotowanych na odpowiednich szczeblach administracji publicznej.

Zmiany w art. 19 uzupełniają listę dokumentów, do których powinien być ułatwiony dostęp społeczeństwa.

W celu rozszerzenia zakresu udostępnianych i przekazywanych na poziom krajowy wyników pomiarów oraz pełnego wypełniania zobowiązań sprawozdawczych wobec organizacji

międzynarodowych, a w przyszłości również wobec Komisji Europejskiej, zmieniono odpowiednio przepisy art. 30 ust. 1 pkt 2 oraz art. 94 ust. 1.

W art. 32 zrezygnowano z bezwzględnego łączenia początku terminu zgłaszania uwag z terminem podania do publicznej wiadomości, z uwagi na fakt, że w przypadku np. podawania do publicznej wiadomości przez obwieszczenie i zamieszczenie ogłoszeń w prasie (art. 3 pkt 19 ustawy) jest utrudnione precyzyjne ustalenie upływu 21-dniowego terminu zgłaszania uwag. Proponowane przepisy gwarantują możliwość rozpowszechnienia informacji przed rozpoczęciem biegu 21-dniowego terminu zgłaszania uwag.

Zmiana w art. 43 ust. 2 doprecyzowuje, który organ jest odpowiedzialny za zapewnienie udziału społeczeństwa w postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko.

Dokonano zmian kompetencyjnych w art. 45, 49 i 57, których potrzeba jest konsekwencją zmian wprowadzonych do ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Inspekcji Sanitarnej przepisem art. 1 pkt 8 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o zmianie ustawy o Inspekcji Sanitarnej oraz niektórych ustaw (Dz. U. Nr 128, poz. 1407).

W celu uniknięcia sytuacji, w której pewne przedsięwzięcia tworzące jedną technologiczną całość są sztucznie rozbijane na mniejsze, odrębne przedsięwzięcia, aby uniknąć sporządzania raportu, dodano w art. 46 ust. 2a.

Zmiana brzmienia ust. 4 pkt 2 w art. 46 oraz dodanie w nim pkt 2a ma na celu eliminację problemów interpretacyjnych związanych z jego obecnym brzmieniem, w związku z § 2 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 października 2002 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych kryteriów związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięć do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 179, poz. 1490), zgodnym w tym zakresie z wymaganiami Dyrektywy Rady 97/11/EC zmieniającej dyrektywę 85/337/EEC w sprawie oceny skutków niektórych publicznych i prywatnych przedsięwzięć dla środowiska. Cytowany przepis ustawy stanowi, że przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko wymaga m.in. wydanie pozwolenia na rozbiórkę obiektu budowlanego. Na tym tle powstały wątpliwości, czy obowiązek ten dotyczy rozbiórki wszystkich obiektów budowlanych zaliczonych do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko na podstawie ww. rozporządzenia Rady Ministrów, czy też wyłącznie przedsięwzięcia wymienionego w § 2 ust. 2 pkt 3 tego

rozporządzenia, tj. rozbiórki elektrowni jądrowych i innych reaktorów jądrowych. W przyjętej interpretacji za intencję prawodawcy uznano wprowadzenie obowiązku przeprowadzania postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko przed wydaniem pozwolenia na rozbiórkę nie wszystkich przedsięwzięć, lecz wyłącznie elektrowni jądrowych i innych reaktorów jądrowych. Zaproponowana zmiana wyraźnie tę intencję oddaje.

Propozycja zmiany przepisów w art. 51 ust. 2 i ust. 8 pkt 2 umożliwi prawidłowe wykonanie delegacji ustawowej – zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Dyrektywy Rady 85/337/EWG w sprawie oceny skutków niektórych publicznych i prywatnych przedsięwzięć dla środowiska (znowelizowanej Dyrektywą Rady 97/11/WE). W obecnym brzmieniu przedmiotowe upoważnienie ustawowe jest zbyt szczegółowe.

W związku z niemożliwością prawidłowej realizacji delegacji ustawowej przy opracowaniu rozporządzenia w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych kryteriów związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięć do sporządzania raportu o oddziaływaniu na środowisko dokonano zmiany art. 51 ust. 8 pkt 1. Przyczyną tego był fakt, że Dyrektywa Rady z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków niektórych publicznych i prywatnych przedsięwzięć dla środowiska zobowiązuje do uwzględnienia zmian w każdym istniejącym przedsięwzięciu. W związku z tym zostało podjęte zobowiązanie do dokonania zmian w ustawie uwzględniających tę część przepisów rozporządzenia, która narusza upoważnienie.

Zmiany wprowadzone w art. 52 mają na celu wyjaśnienie wątpliwości co do możliwości odstąpienia przez organ, określający zakres raportu, od niektórych jego elementów wymienionych w ust. 1. Po wprowadzeniu zmiany stanie się jednoznaczne, że odstąpić można od niektórych wymagań, tylko wymienionych w dodanym ust. 1a.

Zmiana delegacji z art. 72 ust. 6 do wydania rozporządzenia w sprawie opracowań ekofizjograficznych polega na umożliwieniu określenia, w drodze rozporządzenia, sposobu wykonywania tych opracowań. Wprowadzenie tej zmiany pozwoli na zamieszczenie w rozporządzeniu zapisów regulujących kwestię terminu sporządzenia opracowania ekofizjograficznego oraz zakresu dokumentacji wykorzystywanej w tym opracowaniu i badań będących podstawą jego sporządzenia. Przy realizacji upoważnienia ustawowego z art. 72 ust. 6 w obecnym jego brzmieniu, zamieszczenie tego typu uregulowań było znacznie utrudnione.

Zmiana art. 72 ust. 7 ma na celu nałożenie obowiązku uwzględnienia w planach zagospodarowania przestrzennego województwa konieczności ochrony wód, gleby i ziemi przed zanieczyszczeniem w związku z prowadzeniem gospodarki rolnej. Wprowadzenie tej poprawki pozwoli na skuteczniejszą kontrolę prowadzenia gospodarki rolnej, a tym samym zapewni wyższy poziom ochrony środowiska przed zanieczyszczeniami pochodzącymi z rolnictwa.

Uzupełniając art. 73 złagodzone restrykcyjność przepisu, który zakazywał budowy oraz znacznie ograniczał możliwość rozbudowy zakładów stwarzających zagrożenie wystąpienia poważnych awarii przemysłowych w granicach administracyjnych miast. W praktyce istnieje szereg zakładów (dotyczy to zwłaszcza branży chemicznej) położonych w granicach administracyjnych miast, które z uwagi na oddalenie od terenów zamieszkałych (lokalizacja na wydzielonych terenach przemysłowych) nie stanowią poważniejszego zagrożenia dla mieszkańców, a ich likwidacja wiązałaby się z poważnymi skutkami społeczno-gospodarczymi. W świetle proponowanych rozwiązań przewiduje się, że możliwe będzie w praktyce dalsze funkcjonowanie zakładów stwarzających ryzyko powstania poważnych awarii przemysłowych w granicach administracyjnych miast. W szczególności dopuszcza się możliwość rozbudowy, czy lokalizacji nowych zakładów pod warunkiem, że ich lokalizacja zostanie uwzględniona w ramach procedury uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Zachowanie tej procedury będzie stanowiło wystarczająco skuteczne zabezpieczenie przed lokalizacją zakładów stwarzających faktyczne zagrożenie dla mieszkańców miast.

W art. 81 ust. 4 pkt 3 uzupełniono katalog ustaw o ustawę o ochronie przyrody i uwzględniono uchylenie ustawy o rybołówstwie morskim.

Zmieniając art. 88 ust. 2, art. 89 ust. 1, art. 90, art. 94 ust. 1, art. 123 ust. 2 i art. 124 wskazano wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska jako organ odpowiedzialny za monitorowanie i ocenę stanu środowiska, zgodnie z dotychczasową praktyką.

Niezbędnym modyfikacjom uległo również upoważnienie (art. 105) do określenia standardów jakości gleby i ziemi. Przede wszystkim wprowadzono obligatoryjne upoważnienie do określenia standardów jakości ziemi. Z uwagi na fakt, że w przypadku pewnych rodzajów gleb, nagromadzone w nich substancje często migrują w głąb ziemi, konieczne jest umożliwienie całościowego badania powierzchni ziemi. Ponadto wprowadzono dodatkową wytyczną do ustalenia standardów jakości gleby i ziemi. Przy ustalaniu tych standardów należy wziąć pod

uwagę naturalne zawartości niektórych substancji w glebie i ziemi. Zmiana ta została wprowadzona w celu wyeliminowania konieczności prowadzenia prac rekultywacyjnych na obszarach o naturalnie występującej podwyższonej zawartości niektórych substancji.

Proponowana zmiana art. 135 ust. 4 ma na celu wyeliminowanie zawieszenia postępowania w sprawie wydania pozwolenia na budowę lub udzielenia zgody na zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego, co wpłynie na usprawnienie i zrationalizowanie procedury w sprawie przedsięwzięcia, dla którego ustanawiany jest obszar ograniczonego użytkowania.

Przez dodanie ust. 5 w art. 135 odrębnie potraktowano drogi krajowe, dla których powierzchnia obszaru ograniczonego użytkowania będzie określana w terminie 12 miesięcy od momentu oddania drogi do eksploatacji, na podstawie wcześniej przeprowadzonych pomiarów ruchu odbywającego się na drodze (pełny stan wiedzy o oddziaływaniu obiektu).

Doprecyzowano także przepisy art. 138. W regulacji tej chodzi o uściślenie zakresu odpowiedzialności za prawidłową eksploatację instalacji i urządzeń (włączając w to problematykę uzyskiwania wymaganych pozwoleń i wnoszenia wymaganych opłat) przy przyjęciu następujących zasad:

- 1) domniemanie odpowiedzialności właściciela,
- 2) możliwości przejęcia odpowiedzialności przez inny podmiot na podstawie tytułu prawnego – jednak w przypadku instalacji, z których emisja wymaga pozwolenia umowa stanowiąca tytuł prawny do instalacji musi być sporządzona w szczególnej formie,
- 3) pozwolenia wydawane są na rzecz prowadzących instalację i wygasają z momentem, gdy podmiot nim dysponujący zaprzestaje faktycznej eksploatacji instalacji (zarządzanie instalacji przechodzi na rzecz innego podmiotu).

W świetle Kodeksu cywilnego niezachowanie formy szczególnej przesądza o nieważności umowy, tak więc jej ewentualne niezachowanie przesądza o faktycznym braku tytułu prawnego do instalacji innego podmiotu niż właściciel (wówczas w świetle ustawy zachodzi pełna odpowiedzialność właściciela).

Z poprawkami dokonanyymi w art. 138 wiążą się poprawki w art. 3 oraz zmiana w art. 193 ust. 1 pkt 2.

Zmiana art. 148 dotyczy ograniczenia upoważnienia do wydania rozporządzenia w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji do pomiarów ciągłych i okresowych, z pominięciem pomiarów wstępnych. Dotychczasowy przepis uniemożliwiał wydanie rozporządzenia.

W art. 149 ust. 1 obowiązkiem przedkładania wyników pomiarów objęto również użytkownika urządzenia.

Ponadto w projekcie ustawy zostały zaproponowane przepisy, które mają na celu implementację do prawa polskiego, przepisów materialnych Dyrektywy Rady 1999/94/WE z dnia 13 grudnia 1999 r., odnoszącej się do dostępności dla konsumentów informacji o zużyciu paliwa i emisjach CO₂ w odniesieniu do obrotu nowymi samochodami osobowymi.

Do realizacji powyższego celu zaproponowano dodanie nowych przepisów do ustawy – Prawo ochrony środowiska: art. 80a, 171a oraz 332a oraz dokonanie modyfikacji następujących przepisów w projekcie ustawy o zmianie ustawy - Prawo ochrony środowiska: art. 167 ust. 1 i art. 169 ust. 3.

Wprowadzenie zaproponowanych poprawek pozwoli konsumentom na zapoznanie się z pełnymi, obiektywnymi danymi dotyczącymi zużycia paliw (i innych materiałów eksploatacyjnych), wielkości emisji oraz użytkowania produktu w sposób bezpieczny dla środowiska. Przedmiotowe zmiany doprowadzą również do doprecyzowania kwestii dotyczących reklamy lub innego rodzaju promocji, skierowanej do konsumentów nowych samochodów osobowych.

Odnosnie do kosztów wprowadzenia ww. przepisów dotyczących systemu informowania o zużyciu paliwa i emisji CO₂, zakłada się, że system ten będzie składał się z informacji dotyczącej oferty konkretnej placówki oferującej nowe samochody osobowe oraz zbiorczej informacji o wszystkich modelach nowych samochodów osobowych oferowanych na rynku. Za rzetelność informacji w sklepie odpowiada sprzedawca, podlegający kontroli Inspekcji Handlowej w zakresie przestrzegania prawa w swojej działalności.

Przewidywane koszty dotyczące przedsiębiorców są trudne do oszacowania (o kosztach etykiet i plakatów decydować będzie technika i sposób ich wykonania). Uwzględniając powszechną praktykę opatrywania eksponowanych samochodów należy przewidywać, że obowiązki zawarte w przedmiotowej regulacji nie będą stanowiły nadmiernego obciążenia dla przedsiębiorców.

Szacunkowy koszt realizacji obowiązków nałożonych na organy administracji to:

1) zatrudnienie pracownika – 3 000 zł/m-c x 12 miesięcy	36 000 zł,
2) pochodne wynagrodzeń (ZUS, Fundusz Pracy)	7 200 zł,
3) wydatki pozapłacowe (wyposażenie stanowisk pracy)	10 000 zł,
4) wydatki inwestycyjne (komputer, drukarka)	9 500 zł,
5) koszty opracowania przewodnika	100 000 zł,
6) koszty wydania przewodnika	2 000 000 zł.

Koszty, o których mowa w pkt. 1–4 należy pomnożyć przez liczbę zatrudnionych pracowników na potrzeby realizowanych przepisów. Chodzi tu o pracowników Inspekcji Handlowej (17 etatów + 1 centrala) oraz pracowników resortu odpowiedzialnego za wydawanie przewodnika.

Ponadto, art. 179 został zmieniony z uwzględnieniem Dyrektywy 2002/49/EC Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnoszącej się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku, która określa następujące terminy sporządzania map akustycznych :

- 30.06.2007 r. dla dróg o natężeniu ruchu powyżej 16 400 pojazdów/dobę;
- 30.06.2012 r. dla dróg o natężeniu ruchu powyżej 8 200 pojazdów/dobę.

Dostosowanie terminów sporządzania map akustycznych do zapisów ww. Dyrektywy uzasadnia zmianę w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. o wprowadzeniu ustawy - Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 100, poz. 1085 oraz z 2002 r. Nr 143, poz. 1196) - art. 4 projektu ustawy.

Do usprawnienia procesu wydawania pozwoleń oraz skomasowania stanu formalno-prawnego podmiotów korzystających ze środowiska wprowadzono dodatkowy ust. 1a w art. 181.

Poprawka w art. 189 zapewnia spójność regulacji z zasadą przyjętą w art. 190 znowelizowanym ustawą - Prawo wodne (wyjaśnienie wątpliwości, że chodzi o nabycie tytułu prawnego nie zaś wyłącznie prawa własności).

W art. 190 dodano ust. 5 stanowiący o możliwości ustanowienia zabezpieczenia roszczeń lub zmiany uprzednio określonych warunków zabezpieczenia roszczeń w przypadku wydania decyzji o przeniesieniu praw i obowiązków wynikających z pozwoleń dotyczących instalacji. Poprawka ta jest niezbędna z uwagi na zamieszczenie analogicznych regulacji w ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. - Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. Nr 27, poz. 96 z późn. zm.).

W art. 193 dodano ust. 1a wyłączający możliwość wystąpienia podmiotu z wnioskiem o stwierdzenie wygaśnięcia pozwolenia na emitowanie hałasu do środowiska, ze względu na specyfikę tego pozwolenia wydawanego w przypadku przekraczania dopuszczalnych poziomów.

Poprawiono delegację zawartą w art. 201 ust. 3, ponieważ przepis w dotychczasowym brzmieniu w praktyce uniemożliwiłby wydanie tego rozporządzenia.

Dodanie ust. 1a w art. 207 wynika z faktu, że czynniki, które muszą być brane pod uwagę przy ustalaniu wymagań dotyczą nie tylko nowych instalacji, ale także instalacji istniejących i zmienianych w sposób istotny.

Zmian w art. 208, 209, 212 oraz 213 dokonano w związku ze sprzecznością przepisów dotyczących konieczności przedłożenia przez prowadzącego instalację, której eksploatacja wymaga pozwolenia zintegrowanego, wykonanej przez akredytowaną jednostkę oceny zgodności tej instalacji z wymaganiami wynikającymi z najlepszej dostępnej techniki, z uregulowaniami ustawy z dnia 28 kwietnia 2000 r. o systemie oceny zgodności, akredytacji oraz zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 43, poz. 489 z późn. zm.) oraz projektu ustawy o ocenie zgodności oraz o zmianie niektórych ustaw, co w praktyce uniemożliwia skuteczne ich egzekwowanie. Ze

względu na wskazane powyżej rozbieżności uregulowań, niezasadne jest również podjęcie prac nad projektem rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie wymaganego zakresu akredytacji dla jednostek sporządzających oceny zgodności instalacji z minimalnymi wymaganiami wynikającymi z najlepszej dostępnej techniki.

Art. 211 ust. 2 uzupełniono o przepisy, których zamieszczenie wynika z Dyrektywy 96/61/WE.

W art. 211 dodano ust. 3a, który stanowi, że pozwolenie zintegrowane wydaje się po uzgodnieniu z wojewódzkim inspektorem ochrony środowiska. Zmiana ta jest podyktowana uzasadnioną potrzebą włączenia wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska w postępowanie dotyczące wydania pozwolenia zintegrowanego. Obejmuje ono oddziaływanie instalacji na wszystkie komponenty środowiska, a w postępowaniu analizowana jest technologia pod kątem spełniania wymagań wynikających z najlepszej dostępnej techniki (BAT). Wobec powyższego udział organu, który dysponuje obszerną wiedzą i dużym doświadczeniem, wynikającym z prowadzenia kontroli podmiotów korzystających ze środowiska, wniesie cenny i istotny wkład w przedmiotowe postępowanie.

Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami wojewódzki inspektor ochrony środowiska jest włączony do postępowania jedynie w przypadku pozwoleń zintegrowanych udzielanych po ustaleniu programu dostosowawczego. Do zadań tego organu należy kontrolowanie, czy są przestrzegane warunki ustalone w pozwoleniach zintegrowanych. W związku z tym istotne jest właściwe sprecyzowanie tych warunków, zwłaszcza że wojewódzki inspektor ochrony środowiska, zgodnie z art. 365 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska, ma obowiązek wstrzymać, w drodze decyzji, użytkowanie instalacji eksploatowanej bez wymaganego pozwolenia zintegrowanego lub eksploatowanej z naruszeniem warunków pozwolenia zintegrowanego przez okres przekraczający 6 miesięcy.

Obecnie obowiązujący przepis art. 220 ust. 2 zawiera listę instalacji, z których wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza nie wymaga pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza. Jest to skończona lista, przy formułowaniu której uwzględnione zostały dwa kryteria – rodzaj instalacji oraz skala prowadzonej w nich działalności. Taka konstrukcja obecnego art. 220 ust. 2 stanowi odstępstwo od ogólnej zasady przyjętej w ustawie, zgodnie z którą wszędzie tam, gdzie istnieje potrzeba utworzenia listy instalacji dla różnych celów (np. instalacji kwalifikowanych jako przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, instalacji

podlegających pozwoleniom zintegrowanym, czy też instalacji, których użytkownicy mogą ubiegać się o ustalenie programu dostosowawczego), zawarto w ustawie odpowiedni przepis delegacyjny, na mocy którego sprawy te uregulowane są w drodze rozporządzenia.

Proponuje się zatem, aby do zapewnienia jednolitego podejścia w tym zakresie, także w tym przepisie znalazło się upoważnienie dla ministra właściwego do spraw środowiska do wydania stosownego rozporządzenia. Za takim podejściem przemawia dodatkowo fakt, że dyskusja, jaka wiązała się nad obecnymi zapisami niektórych punktów art. 220 ust. 2 oraz nad listą instalacji zamieszczoną w tym przepisie, wskazuje na potrzebę okresowej weryfikacji tej listy. Dokonanie jakichkolwiek zmian w tym zakresie będzie, z punktu widzenia proceduralnego, dużo prostsze po przeniesieniu tej materii z ustawy do rozporządzenia.

W trakcie prac nad projektem rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu przyjęto założenie, że lista substancji uwzględnionych w tym rozporządzeniu zostanie maksymalnie wydłużona. Przy opracowywaniu rozporządzenia zostaną uwzględnione wszystkie źródła danych mogących być podstawą ustalenia merytorycznie uzasadnionych wartości odniesienia dla substancji w powietrzu. W tej sytuacji, przepis art. 223 ustawy jest zbędny. Przy opracowywaniu rozporządzenia zostaną uwzględnione wszystkie substancje, które były lub są przedmiotem prac, badań i obserwacji prowadzonych zarówno przez polskie, jak i zagraniczne, w tym międzynarodowe, instytuty, instytucje i organizacje zajmujące się problematyką jakości powietrza i jej wpływu na zdrowie ludzkie i ekosystemy oraz unifikacją dopuszczalnych wartości stężeń substancji w powietrzu, takich jak np.: PZH w Warszawie, IMP w Łodzi, UE, EMEP, WHO.

Zaproponowano zmiany w art. 224 w celu doprecyzowania trybu postępowania organów ochrony środowiska odpowiedzialnych za wydawanie pozwoleń na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza.

W art. 235 ust. 2 pkt 1 wprowadzono zmiany, których celem jest, aby we wniosku o pozwolenie na emitowanie pól elektromagnetycznych znalazły się parametry instalacji, które należy ustalić w pozwoleniu.

Przepisem art. 238 został nałożony obowiązek przedłożenia przed przeprowadzeniem przeglądu ekologicznego informacji o stanie technicznym instalacji. Uzupelnienie umożliwi objęcie

przełogdem istotnego elementu, jakim jest utrzymanie instalacji - mające istotne znaczenie z punktu widzenia analizy ewentualnych koniecznych działań naprawczych.

Zmiana brzmienia art. 280 ma na celu dopuszczenie do składowania w sposób nieselektywny tych rodzajów odpadów, które mogą być składowane w ten sposób na podstawie przepisów o odpadach. Ustawa o odpadach dopuszcza składowanie określonych rodzajów odpadów w sposób nieselektywny (mieszanie), jeżeli w wyniku takiego składowania nie nastąpi zwiększenie negatywnego oddziaływania tych odpadów na środowisko (art. 55 ust. 4). Minister właściwy do spraw gospodarki - w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska - został upoważniony do wydania fakultatywnego rozporządzenia w sprawie rodzajów odpadów, które mogą być składowane w sposób nieselektywny (art. 55 ust. 5). Tak więc w niektórych przypadkach mieszanie odpadów jest w pełni legalne, a nawet pożądane z punktu widzenia ochrony środowiska. Sytuacja ta nie została jednak uwzględniona w przepisach o ochronie środowiska, dotyczących systemu opłat za korzystanie ze środowiska. Zgodnie bowiem z dotychczasowym brzmieniem art. 280 ustawy - Prawo ochrony środowiska, jeżeli składowane lub magazynowane odpady ulegają zmieszaniu, za podstawę opłaty za korzystanie ze środowiska lub administracyjnej kary pieniężnej przyjmuje się rodzaj odpadu, za który jednostkowa stawka opłaty jest najwyższa, co jest swoistym rodzajem kary za niewłaściwe postępowanie z odpadami. Jednak wobec omówionej wcześniej potrzeby dopuszczenia w niektórych przypadkach składowania nieselektywnego, nie należy wtedy stosować tej formy "kary". Propozycja poprawki ma na celu wypełnienie tej luki prawnej.

Niezbędnym modyfikacjom uległy także przepisy art. 286. Wprowadzane zmiany mają na celu nałożenie obowiązku przedłożenia wykazu, na podstawie którego ustala się wysokość opłat za korzystanie ze środowiska, również wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska do zapewnienia możliwości wypełniania przez Krajowe Centrum Inwentaryzacji Emisji zadań w zakresie bilansowania emisji, niezbędnych dla sprawozdawczości krajowej i międzynarodowej – nowy art. 286a. Ze zmianami wprowadzonymi art. 286a wiążą się zmiany w art. 288. Ponadto, zmiana w art. 286 ust. 1 umożliwia łączne zbieranie informacji o sposobie i danych wykorzystanych do ustalenia opłat za korzystanie ze środowiska oraz wysokości tych opłat.

Zmiana w art. 289 ust. 1 zapewnia informacje o zakresie korzystania ze środowiska również przez podmioty zwolnione z opłat za korzystanie ze środowiska.

Nowelizując art. 291 zapewniono jednolitość rozwiązań systemów waloryzacji wysokości opłat przyjętych w ustawie i w przepisach dotyczących opłat produktowych. Uwzględniono także zmianę sposobu ustalania wskaźnika waloryzacji zgodnie z rozwiązaniami przyjętymi w skierowanym do Sejmu rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (druk 1161).

Celem dodania w art. 293 nowego ust. 6 było obłożenie sankcją sytuacji, gdy odpady są składowane pomimo ustawowego zakazu ich składowania, wynikającego z ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. Nr 62, poz. 628 z późn. zm.). W takim przypadku podmiot korzystający ze środowiska będzie obowiązany do uiszczenia opłaty podwyższonej.

Wprowadzenie zmiany brzmienia art. 295 ust. 2 ma na celu wyłączenie z obowiązku prowadzenia kosztownych badań na obecność w ściekach substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego w przypadku, kiedy odprowadzane są wyłącznie ścieki bytowe, tj. takie, które przede wszystkim powstają w wyniku ludzkiego metabolizmu oraz funkcjonowania gospodarstw domowych. W związku z tym obciążanie gmin posiadających wyłącznie oczyszczalnię dla takich ścieków obowiązkiem kwartalnego prowadzenia kosztownych badań na zawartość przedmiotowych substancji jest ekonomicznie nieuzasadnione.

Doprecyzowano art. 303, gdyż dotychczasowy budził wątpliwości, co dzieje się z decyzjami o karze biegnącej po upływie 60 dni oraz w jakiej wysokości biegnie kara po tym terminie i czy w ogóle jakaś kara biegnie.

Nowe brzmienie art. 305 wprowadzono również w celu doprecyzowania. Wynika z niego, że na podstawie ciągłych pomiarów emisji można wymierzyć karę tylko tym podmiotom, które są zobowiązane do ich wykonywania, a nie tym, które prowadzą je dobrowolnie.

Korekta art. 314 ust. 1 wynika z faktu, że brak jest określenia, na jakiej podstawie następuje stwierdzenie przekroczenia ilości odprowadzanych ścieków oraz niezręcznym zapisem dotyczącym trzykrotnych, w ciągu godziny, pomiarów – przepis ten nie odpowiada pomiarom składu ścieków. Skład ścieków określa się nie na podstawie trzykrotnych pomiarów, a na podstawie jednego pomiaru próbki ścieków powstałej po wymieszaniu trzech próbek ścieków o jednakowej objętości, pobranych w ciągu godziny.

W art. 378 ust. 2 dokonano doprecyzowania kompetencji wojewody w zakresie przedsięwzięć, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko jest obowiązkowe.

Proponowane zmiany zapewnią jednolitą właściwość wojewody w przypadku wskazanych przedsięwzięć, zmian dokonywanych w instalacjach, których realizacja jest zaliczona do tych przedsięwzięć, oraz eksploatacji instalacji, których realizacja jest zaliczona do tych przedsięwzięć. Usunięto także błędy zawarte w art. 378 ust. 1, które powinny być niezwłocznie usunięte. Z poprawkami dokonanyymi w art. 378 ust. 2 wiążą się zmiany w art. 95 ust. 1, art. 135 ust. 2 i 3, art. 238, art. 240 i art. 423 ust. 1 Prawa ochrony środowiska oraz w art. 140 ust. 2 pkt 1 ustawy - Prawo wodne (art. 5 projektu).

Zmiana art. 383 ma na celu wyłączenie starosty jako organu środowiska z obowiązku opiniowania i uzgadniania, jeżeli organem prowadzącym postępowanie jest wojewoda, również organ ochrony środowiska.

W zmienionym art. 385 rozszerzono zakres rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej w sprawie nadzoru nad przestrzeganiem przepisów o ochronie środowiska na cały resort Obrony Narodowej, w skład którego wchodzi Siły Zbrojne.

W celu zwiększenia efektywności funkcjonowania systemu finansowania ochrony środowiska i gospodarki wodnej w Polsce, przez jego większe skoordynowanie ze strony Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, a także, aby zapewnić absorpcję funduszy unijnych, zaproponowano zmiany w art. 400, 401, 402, 405, 409, 410, 413, 414, 415, 419 i 421 oraz uchylono art. 403, 404, 406, 407, 408 i 420.

Przyczyną wyżej wskazanych zmian jest fakt, że absorpcja funduszy pomocowych Unii Europejskiej będzie możliwa tylko przez uzyskanie pełnej koordynacji działań funduszy ekologicznych szczebla centralnego (Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej – Narodowy Fundusz) oraz szczebla wojewódzkiego (wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej – wojewódzkie fundusze), a także zapewnienie odpowiednich środków finansowych na inwestycje proekologiczne samorządom lokalnym.

Jednym z podstawowych zarzutów stawianych systemowi funduszy ekologicznych był brak wspólnej polityki ekologicznej funduszy, zgodnej z polityką ekologiczną państwa.

Proponowane zmiany zakładają zatem zapewnienie większej koordynacji pracy Narodowego Funduszu i wojewódzkich funduszy, mającej na celu ujednoczenie ich polityki, z zachowaniem ich odrębności, przez opracowywanie wspólnej strategii funduszy ochrony środowiska i

gospodarki wodnej, a także opiniowanie przez Narodowy Fundusz list przedsięwzięć priorytetowych wojewódzkich funduszy.

Jednym z największych wyzwań, które stoją obecnie przed systemem finansowania ochrony środowiska w Polsce jest absorpcja środków z unijnych funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności. Wymaga to wygospodarowania środków na pokrycie polskiego wkładu finansowego dla poszczególnych inwestycji. Wydaje się niezbędne stworzenie maksymalnej koordynacji wszystkich beneficjentów unijnej pomocy oraz instytucji, które zapewnią ze strony krajowej niezbędną część finansowania inwestycji. Główną rolę w tym procesie powinien odegrać Narodowy Fundusz, przy ścisłej współpracy wojewódzkich funduszy, co powoduje konieczność zaproponowanej w projekcie modyfikacji obecnych zasad i priorytetów działania ww. funduszy.

Niezależnie od zmian opisanych powyżej dokonano innych zmian dotyczących funkcjonowania systemu finansowania ochrony środowiska:

- 1) zlikwidowano instytucję gminnych i powiatowych funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej wskazując, że dotychczasowe dochody tych funduszy staną się dochodami odpowiednio gmin i powiatów,
- 2) aby umożliwić wojewódzkim funduszom w większym stopniu wspieranie zadań związanych ze zwiększaniem lesistości kraju oraz likwidacją szkód w lasach wprowadzono odpowiednie zapisy w art. 409 pkt 6 i pkt 16.
- 3) w art. 409 w pkt 17 wprowadzono przepis, który pozwoli wojewódzkim funduszom na dofinansowanie zadań związanych z przeciwdziałaniem i likwidacją klęsk żywiołowych. Celem wprowadzenia tego zapisu jest umożliwienie przeznaczania środków m.in. na zapobieganie klęskom, w przypadku których wcześniejsze określenie skali zagrożenia pozwala go uniknąć lub ograniczyć straty w wyniku racjonalnego kształtowania gospodarki przestrzennej (np. osuwiska, obrywy, upłynnienia gruntów),
- 4) zaproponowano zmianę nieprecyzyjnego przepisu w art. 409 pkt 24 dotyczącego wspierania ze środków Narodowego Funduszu programów ochrony środowiska. Do tej pory istniały wątpliwości, czy środki te wolno przeznaczać np. na programy ochrony powietrza i programy ochrony przed hałasem, a także czy środki te mogą być przeznaczone na tworzenie tych programów, a nie tylko zgodnie z dotychczasowym zapisem na zadania wynikające z ich „realizacji”.

- 5) w art. 413 ust. 5 wprowadzono nowe brzmienie pkt 8 dotyczące obecności w strukturze rady nadzorczej wojewódzkiego funduszu przedstawiciela wojewódzkiej inspekcji ochrony środowiska. Przyczyni się to przede wszystkim do wzmocnienia nadzoru merytorycznego nad działaniami podejmowanymi przez radę nadzorczą wojewódzkiego funduszu. Inspekcja Ochrony Środowiska, z uwagi na ustawowy zakres kompetencji, posiada najlepsze rozpoznanie stanu środowiska na terenie województwa. Wiedza i doświadczenie przedstawiciela inspekcji ochrony środowiska będą bardzo pomocne między innymi w ustalaniu kryteriów oraz hierarchii wyboru przedsięwzięć, a także w ustalaniu osiągniętego efektu ekologicznego przedsięwzięć finansowanych ze środków wojewódzkich funduszy.

W świetle ostatecznego stanowiska Komisji Europejskiej, zgodnie z którym wszystkie instalacje istniejące muszą uzyskać pozwolenie zintegrowane do dnia 30 października 2007 r., odpowiedniej zmiany dokonano w art. 424 ust. 3.

Koniecznym modyfikacjom uległo także nazewnictwo stosowane w ustawie – Prawo ochrony środowiska. Zmiany te mają na celu dostosowanie do ustawy – Prawo geologiczne i górnicze przepisów art. 3 pkt 38 lit. e i art. 374 ust. 1 pkt 1, do ustawy – Prawo o miarach przepisów art. 305 ust. 3 pkt 2 i art. 307 ust. 1 oraz do ustawy o Inspekcji Sanitarnej przepisów art. 57.

Wprowadzono również odpowiednie zmiany o charakterze redakcyjnym, mające na celu doprecyzowanie przepisów ustawy (art. 176 ust. 2 i ust. 3 pkt 1 lit. c, art. 293 ust. 3, art. 299 ust. 1 pkt 2 oraz art. 309 ust. 2).

W całym tekście ustawy wprowadzono zmiany w nazewnictwie wojewódzkich, powiatowych i granicznych inspektorów sanitarnych, w związku z wprowadzeniem ustawy z dnia 1 marca 2002 r. o zmianie ustawy o Inspekcji Sanitarnej oraz zmianie innych ustaw (Dz. U. Nr 37, poz. 329).

Z uwagi na fakt, że zaproponowane zmiany w ustawie – Prawo ochrony środowiska mają charakter uściślający i doprecyzowujący, a nie zmieniają istoty instytucji prawnych już funkcjonujących, nie powodują one wzrostu obciążeń budżetu państwa.

Ponadto zaproponowano wprowadzenie zmian w innych ustawach.

Zmiana brzmienia art. 208 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne (Dz.U. Nr 115, poz. 1229 z późn. zm.) jest podyktowana koniecznością jednoznacznego wskazania, że realizację

zadań wynikających z krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych zapewniają gminy, oraz że program ten będzie zawierał terminy zakończenia budowy lub modernizacji zbiorowych sieci kanalizacyjnych i oczyszczalni ścieków.

Dodatkowo zaproponowano w art. 9 projektu ustawy, który ogranicza, do dnia 1 lipca 2007 r., możliwość utworzenia obszarów ograniczonego użytkowania dla istniejących dróg. Obszary ograniczonego użytkowania w przypadku istniejącej sieci dróg krajowych będą tworzone na podstawie programów ochrony przed hałasem, które zostaną opracowane po wykonaniu map akustycznych. Zgodnie z Dyrektywą 2002/49/EC mapy akustyczne dla dróg o natężeniu ruchu powyżej 16 400 pojazdów/dobę należy sporządzić w terminie do dnia 30 czerwca 2007 r.

W art. 10 projektu ustawy zaproponowano przepis wynikający z faktu, że pozwolenia wodnoprawne wydane przed dniem 1 stycznia 1975 r. wygasły zgodnie z art. 132a ustawy z dnia 24 października 1974 r. - Prawo wodne. Ustawa ta nie wygasła jednakże decyzji, które były wydane w związku z tymi pozwoleniami. Wobec tego niektóre zakłady muszą nadal spełniać obowiązki, które były związane ściśle z uprawnieniami posiadanymi przez zakład. Po wygaśnięciu praw zakładu do określonego w pozwoleniu korzystania z wody nie ma uzasadnienia utrzymanie obowiązków, które zostały nałożone na zakład innymi decyzjami. Zasada ta nie może objąć spraw związanych z dawniej ustalonymi strefami ochronnymi źródeł wody i ujęć wody, ponieważ te decyzje dotyczyły bezpośrednio ochrony ujmowanej wody i były decyzjami wydawanymi niezależnie od pozwoleń wodnoprawnych.

Ocena Skutków Regulacji (OSR)

I. Konsultacje

Konieczność wprowadzenia zaproponowanych zmian jest wynikiem opinii przekazanych do Ministerstwa Środowiska. Ponadto powyższy projekt ustawy uwzględnia rozwiązania problemów, jakie zostały zauważone po wejściu w życie nowego prawa z zakresu ochrony środowiska. Konsultacje społeczne w szerszym zakresie były prowadzone równoległe z uzgodnieniami międzyresortowymi, jak również, po przesłaniu projektu ustawy do uzgodnień międzyresortowych, dokument ten był zamieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska.

Przedmiotowy projekt ustawy został poddany procedurze konsultacji społecznych, która zakończyła się 19 sierpnia 2003 r. Odpowiedzi, jakie napłynęły do resortu środowiska, zostały wnikliwie przeanalizowane przez wszystkie zainteresowane departamenty. Część uwag natury techniczno–legislacyjnej i redakcyjnej została przyjęta poprzez wprowadzenie odpowiednich poprawek do zapisów omawianego projektu. Natomiast w celu omówienia uwag o charakterze merytorycznym odbyło się spotkanie z udziałem przedstawicieli zainteresowanych departamentów. Następnie projekt był przedmiotem uzgodnień wewnętrznych w trybie obiegowym. W wyniku zakończenia konsultacji zostały wprowadzone następujące ważniejsze zmiany do projektu będącego przedmiotem konsultacji społecznych:

- 1) rezygnacja z określania organów, które są właściwe do udostępniania informacji objętych wykazami danych o dokumentach,
- 2) zniesienie rygorystycznego zakazu budowy lub rozbudowy zakładów stwarzających zagrożenie dla życia ludzi w granicach administracyjnych miast (zakaz nie obejmowałby terenów przemysłowych, dla których uchwalono plan zagospodarowania przestrzennego),
- 3) likwidacja instytucji wykonywania oceny zgodności w odniesieniu do instalacji objętych pozwoleniami zintegrowanymi,

- 4) wskazanie, że do zadań funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej na szczeblu województwa należy także finansowanie szeregu zadań przypisanych ustawą wojewodom,
- 5) wprowadzenie przepisu przejściowego dotyczącego wygaszenia decyzji nakładających na zakłady bezterminowo obowiązki w związku z korzystaniem z wód na podstawie pozwoleń wodnoprawnych, które już wygasły.

II. Efekty ekonomiczne wprowadzenia ustawy

Proponowane rozwiązania nie nakładają nowych obowiązków, w związku z czym nie powodują również skutków finansowych – z wyjątkiem kosztów wprowadzenia przepisów dotyczących systemu informowania o zużyciu paliwa i emisji CO₂, które zostały wskazane w uzasadnieniu do ww. projektu.

Jednocześnie ulegają zmianie niektóre, określone w ustawie - Prawo ochrony środowiska, terminy do wykonania określonych obowiązków ustawowych. W szczególności skrócono termin do uzyskania pozwolenia zintegrowanego dla istniejących instalacji. Propozycje dotyczące zmian brzmienia niektórych upoważnień do wydania aktów wykonawczych powinny pozwolić na ich prawidłowe i szybsze wydanie.

III. Proponowane rozwiązania

Proponowane w przedmiotowej ustawie rozwiązania generalnie mają charakter legislacyjny – upraszczają zapisy ustaw, doprecyzowują je oraz usuwają niejasności interpretacyjne. Ustawa generalnie nie wprowadza nowych rozwiązań w miejsce obecnie obowiązujących przepisów.

IV. Wpływ ustawy na rynek pracy

Brak.

V. Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Regulacje jakie są zaproponowane w projekcie ustawy są w pełni zgodne z regulacjami obowiązującymi w Unii Europejskiej, nie będą miały wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

VI. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Brak.

UZASADNIENIE DOSTOSOWAWCZEGO CHARAKTERU PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY PRAWO OCHRONY ŚRODOWISKA ORAZ NIEKTÓRYCH INNYCH USTAW

Celem projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw jest dostosowanie niektórych przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2001 r. Nr 62, poz. 627 z późn.zm.) do wymogów prawa wspólnotowego, wynikających z Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/94/WE z dnia 13 grudnia 1999 r. w sprawie dostępności dla konsumentów informacji o zużyciu paliwa i emisji CO₂ w odniesieniu do marketingu nowych samochodów osobowych (Dz. Urz. WE nr L 12, 18.1.2000), Dyrektywy Rady Nr 96/61/WE z 24 września 1996 r. w sprawie zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i kontroli (Dz. Urz. WE Nr L 257, 10.10.1996), Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/49/WE z 25 czerwca 2002 w sprawie oceny i zarządzania hałasem środowiskowym (Dz. Urz. WE nr L 189, 18.07.2002). Zmiany zaproponowane w projekcie ustawy dotyczą doprecyzowania pojęć (definicji „zanieczyszczenia” w celu dostosowania jej do definicji uregulowanej w art. 2 ust. 2 Dyrektywy Rady Nr 96/61/WE), modyfikacji delegacji ustawowej w celu uwzględnienia przepisów Dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 roku w sprawie oceny skutków niektórych publicznych i prywatnych przedsięwzięć dla środowiska (Dz. Urz. WE nr L 175, 5.7.1985), zmienionej Dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 roku (Dz. Urz. WE nr L 73, 14.3.1997) w zakresie raportów o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Implementują (również poprzez wprowadzenie delegacji do wydania aktów wykonawczych) w pełni postanowienia Dyrektywy 1999/94/WE oraz niektóre postanowienia Dyrektywy 2002/49/WE, a także mają na celu zapewnienie absorpcji funduszy unijnych.

Jeśli chodzi o Dyrektywę Rady 1999/94/WE z dnia 13 grudnia 1999 r. w sprawie dostępności dla konsumentów informacji o zużyciu paliwa i emisji CO₂ w odniesieniu do marketingu nowych samochodów osobowych, projekt nowelizacji ustawy – Prawo ochrony środowiska pozwala na pełną implementację jej postanowień. Art. 167 ust. 1 oraz ust. 2 w zw. z art. 169 ust. 3 pkt. 4 projektowanego brzmienia ustawy – Prawo ochrony środowiska pozwalają na uwzględnienie w polskim porządku prawnym przepisów przedmiotowej dyrektywy odnoszących się do etykiety, która ma być umieszczana na pojazdach oraz plakatu, który ma być wystawiany w miejscach sprzedaży pojazdów (art. 3 oraz art. 5 dyrektywy). Szczegółowe wymagania powinny zostać określone zgodnie z załącznikami I oraz III do dyrektywy w rozporządzeniu, dla wydania którego upoważnienie jest zawarte w art. 169 ustawy Prawo ochrony środowiska. Art. 80 a projektowanego brzmienia ustawy POŚ transponuje postanowienia zawarte w art. 6 dyrektywy. Rozporządzenie, które zostanie wydane na podstawie art. 80 a ust. 2 powinno uwzględniać wymogi, o których mowa w załączniku IV do dyrektywy. Art. 171 a oraz art. 167 ust. 3 mają na celu umożliwienie implementacji postanowień dyrektywy, dotyczących wydawania tzw. przewodnika (art. 4 dyrektywy). Rozporządzenie wydane na

podstawie tego artykułu powinno uwzględniać wymagania odnośnie przewodnika, które określone są w załączniku II do dyrektywy. Zgodnie z zakresem przedmiotowym dyrektywy, art. 167 ust. 4 nakazuje stosować przepisy dotyczące sprzedaży i sprzedawcy do umowy leasingu i finansującego leasing oraz do wystawiania produktów na wystawach międzynarodowych lub innych publicznych oraz prezentującego produkty na takich wystawach (art. 2 ust. 4 dyrektywy). Na podstawie art. 332 a oraz art. 348 projektowanego brzmienia ustawy – Prawo ochrony środowiska realizowane są postanowienia art. 11 dyrektywy dotyczące sankcji.

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw jest zgodny z wymogami wynikającymi z ww. regulacji wspólnotowego prawa pochodnego.

W konkluzji należy stwierdzić, iż wyżej przedstawiona analiza pozwala uznać projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw za dostosowujący prawo polskie do wspólnotowego *aquis* w zakresie problematyki informowania konsumentów o zużyciu paliwa i emisjach CO₂ przez samochody osobowe oraz częściowo dostosowujący w zakresie kontroli zanieczyszczeń (doprecyzowanie definicji „zanieczyszczenia”) oraz w zakresie hałasu środowiskowego (mapy akustyczne).

SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
W MINISTERSTWIE SPRAW ZAGRANICZNYCH

Prof. dr hab. Danuta Hübner
Sekr. Min. DH/1547/2003/DPE/mw

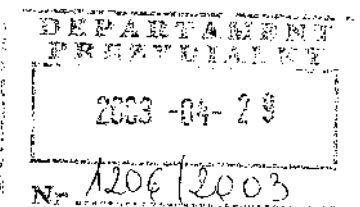
Warszawa, 29.04.2003 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

W związku z przedłożonym projektem ustawy (pismo nr RM 10-27-03), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Celem przedłożonego projektu ustawy jest dokonanie nowelizacji ustawy – Prawo ochrony środowiska, wprowadzającej zmiany o charakterze redakcyjno-organizacyjnym oraz formalno-prawnym. Główne zmiany dotyczą opłat za korzystanie ze środowiska oraz reformy systemu funduszy ekologicznych.
- II. W art. 1 pkt. 1f) opiniowanego projektu ustawy dokonano doprecyzowania definicji „zanieczyszczenia” w celu dostosowania jej do definicji uregulowanej w art. 2 ust. 2 Dyrektywy Rady Nr 96/61/WE z 24 września 1996 r. w sprawie zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i kontroli (Dz. Urz. WE Nr L 257, 10.10.1996). Projektowana definicja rozszerza pojęcie „zanieczyszczenia” poprzez uznanie za „zanieczyszczenie” emisji, które nie tylko są, ale moga być szkodliwe, moga

pogarszać walory estetyczne środowiska itp. Zapis zaproponowany w przedłożonym projekcie ustawy w jego obecnym brzmieniu należy uznać za zgodny z ww. dyrektywą.

- III. Art. 73 ustawy – Prawo ochrony środowiska reguluje kwestie, które należy uwzględnić w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego oraz w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Przedłożony projekt ustawy rozszerza obowiązującą regulację o ust. 3a, który ma na celu złagodzenie dotychczasowego zapisu zakazującego budowy i rozbudowy zakładów na obszarach określanych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego jako tereny działalności produkcyjnej, składowania i magazynowania. Powyższe złagodzenie uwarunkowane jest jednakże procedurą określoną w odrębnych przepisach (art. 10 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym), dotyczącą ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Dodatkową przesłanką umożliwiającą zastosowanie ww. przepisu jest brak ograniczeń dotyczących zakładów stwarzających zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi w miejscowych planach zagospodarowania.

Należy zauważyć, iż zgodnie z art. 12 ust. 1 Dyrektywy Rady Nr 96/82/WE z 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli zagrożeń poważnymi wypadkami z udziałem niebezpiecznych substancji (Dz. Urz. WE Nr L 010, 14.01.1997), państwa członkowskie zapewnią że ich zagospodarowanie przestrzenne i/lub inne związane polityki i procedury implementowania tych polityk uwzględni potrzebę, w okresie długoterminowym, utrzymania odpowiednich odległości pomiędzy zakładami objętymi przepisami dyrektywy oraz obszarami zamieszkanymi, obszarami użytku publicznego (...) tak, aby nie zwiększyć ryzyka dla ludzi.

Biorąc pod uwagę postanowienia zawarte w ustawie o zagospodarowaniu przestrzennym oraz kryterium zastosowania art. 73 ust. 3a projektu należy stwierdzić, iż zaproponowana zmiana nie jest sprzeczna z ww. regulacjami wspólnotowymi.

- IV. Projektowana zmiana art. 220 ust. 2 ma na celu wprowadzenie delegacji dla ministra właściwego do spraw środowiska do wydania rozporządzenia, w którym określi przypadki, w których wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza z instalacji nie wymaga pozwolenia oraz zwolnienie z opłat z tytułu korzystania ze środowiska, gdy ich wysokość nie przekracza przepisanej kwoty.

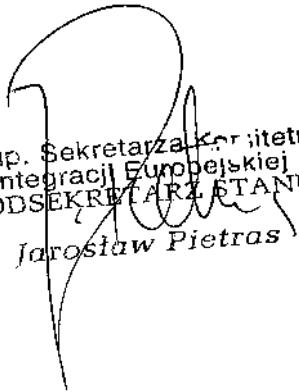
- V. Dyrektywa Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz. Urz. WE nr L 257, 10.10.1996) przewiduje obowiązek aby instalacje uzyskiwały zintegrowane zezwolenie dotyczące m.in. emisji substancji do powietrza. Jej zakres przedmiotowy wyznaczony jest przez listę rodzajów działalności przemysłowej, która została zawarta w załączniku I do przedmiotowej dyrektywy.
- VI. Z brzmienia punktu 27 preambuły ww. dyrektywy wynika, że ma ona obejmować instalacje, które powodują zagrożenie zanieczyszczeniami w stopniu znacznym. Ponadto wyjątki w stosunku do jej zakresu przedmiotowego przewidują dyrektywy dotyczące poszczególnych rodzajów i typów działalności oraz substancji będących przedmiotem emisji np. Dyrektywa Rady 88/609/EWG z 24 listopada 1988 w sprawie ograniczania emisji niektórych substancji zanieczyszczających do powietrza z dużych obiektów spalania paliw (Dz. Urz. WE nr L 336, 7.12.1988).
- VII. W związku z powyższym zgodność przepisu art. 220 ust. 2 z prawem wspólnotowym będzie mogła zostać oceniona łącznie z przedstawionym projektem rozporządzenia wydanego w realizacji delegacji ustawowej.
- VIII. Biorąc jednak pod uwagę fakt, że prawo wspólnotowe dopuszcza sytuacje, kiedy prowadzący instalację nie musi się ubiegać o zezwolenie, pragnę wstępnie stwierdzić jak w konkluzji.
- IX. Jeśli chodzi o Dyrektywę Rady 1999/94/WE z dnia 13 grudnia 1999 r. w sprawie dostępności dla konsumentów informacji o zużyciu paliwa i emisji CO₂ w odniesieniu do marketingu nowych samochodów osobowych, pragnę stwierdzić iż projekt nowelizacji ustawy – Prawo ochrony środowiska pozwala na implementację jej postanowień. Art. 167 ust. 1 oraz ust. 2 w zw. z art. 169 ust. 3 pkt. 4 projektowanego brzmienia ustawy – Prawo ochrony środowiska pozwalają na uwzględnienie w polskim porządku prawnym przepisów przedmiotowej dyrektywy odnoszących się do etykiety, która ma być umieszczana na pojazdach oraz plakatu, który ma być wystawiany w miejscach sprzedaży pojazdów (art. 3 oraz art. 5 dyrektywy). Szczegółowe wymagania powinny zostać określone zgodnie z załącznikami I oraz III

do dyrektywy w rozporządzeniu, dla wydania którego upoważnienie jest zawarte w art. 169 ustawy Prawo ochrony środowiska. Art. 80 a projektowanego brzmienia ustawy POŚ transponuje postanowienia zawarte w art. 6 dyrektywy. Rozporządzenie, które zostanie wydane na podstawie art. 80 a ust. 2 powinno uwzględniać wymogi, o których mowa w załączniku IV do dyrektywy. Art. 171 a oraz art. 167 ust. 3 mają na celu umożliwienie implementacji postanowień dyrektywy, dotyczących wydawania tzw. przewodnika (art. 4 dyrektywy). Rozporządzenie wydane na podstawie tego artykułu powinno uwzględniać wymagania odnośnie przewodnika, które określone są w załączniku II do dyrektywy. Zgodnie z zakresem przedmiotowym dyrektywy, art. 167 ust. 4 nakazuje stosować przepisy dotyczące sprzedaży i sprzedawcy do umowy leasingu i finansującego leasing oraz do wystawiania produktów na wystawach międzynarodowych lub innych publicznych oraz prezentującego produkty na takich wystawach (art. 2 ust. 4 dyrektywy). Na podstawie art. 332 a oraz art. 348 projektowanego brzmienia ustawy – Prawo ochrony środowiska realizowane są postanowienia art. 11 dyrektywy.

- X. Obowiązek przekazywania Komisji Europejskiej przepisów prawa krajowego implementujących Dyrektywę 1999/94/WE oraz powiadomienia Komisji Europejskiej o instytucjach odpowiedzialnych za wdrożenie i funkcjonowanie schematu informowania konsumenta wynikającego z ww. dyrektywy wynika z art. 8 i art. 12 Dyrektywy 1999/94/WE. Z uwagi na fakt, iż obowiązek ten nie ma charakteru normatywnego, zgodnie z polskimi zasadami techniki prawodawczej nie powinien być inkorporowany do tekstu ustawy. W związku z tym, iż w zapisie protokolarnym z posiedzenia Rady Ministrów, na Ministra właściwego do spraw środowiska zostaną nałożone obowiązki: przekazania Komisji Europejskiej przepisów prawa polskiego implementujących Dyrektywę 1999/94/WE oraz powiadomienia Komisji Europejskiej o instytucjach odpowiedzialnych za wdrożenie i funkcjonowanie schematu informowania konsumenta wynikającego z ww. dyrektywy, wymogi prawa wspólnotowego zostaną spełnione.

W konkluzji pragnę stwierdzić, iż przedłożony projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Z up. Sekretarza Komitetu
Integracji Europejskiej
PODSEKRETARZ STANU
Jarosław Pietras

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Czesław Śleziak

Minister Środowiska

R O Z P O R Z A D Z E N I E
MINISTRA ŚRODOWISKA¹⁾

z dnia

w sprawie sporządzania map akustycznych w związku z eksploatacją dróg, linii kolejowych i lotnisk

Na podstawie art. 179 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627 i Nr 115, poz. 1229, z 2002 r. Nr 74, poz.676, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz.1271 i Nr 233, poz. 1957 oraz z 2003 r. Nr 46, poz. 392 Nr ..., poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie określa:

- 1) drogi, linie kolejowe i lotniska, których eksploatacja może powodować negatywne oddziaływanie akustyczne na znacznych obszarach, dla których wymagane jest sporządzanie map akustycznych;
- 2) sposoby określania granic terenów objętych mapami, o których mowa w pkt 1.

§ 2.

Sporządzanie map akustycznych jest wymagane dla:

- 1) odcinków autostrad i dróg ekspresowych oraz pozostałych dróg krajowych, na których średni dobowy ruch pojazdów samochodowych, wykazany w pomiarach generalnych ruchu, przekracza 8 200 pojazdów na dobę, przylegających do terenów przeznaczonych:
 - a) pod zabudowę mieszkaniową,
 - b) pod szpitale i domy opieki społecznej,
 - c) pod budynki związane ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży,
 - d) na cele uzdrowiskowe,
 - e) na cele rekreacyjno - wypoczynkowe poza miastem, zwanych dalej „terenami chronionymi”;

- 2) odcinków linii kolejowych, magistralnych lub pierwszorzędnych, o natężeniu ruchu pociągów przekraczającym 30 tysięcy przejazdów rocznie, przylegających do terenów chronionych;
- 3) lotnisk krajowych i międzynarodowych, na których ma miejsce łącznie w ciągu roku ponad 50 tysięcy startów i lądowań statków powietrznych;
- 4) lotnisk krajowych i międzynarodowych, na których ma miejsce łącznie w ciągu roku co najmniej 10 tysięcy startów i lądowań statków powietrznych, położonych na terenie aglomeracji.

§ 3.

1. Granice terenów objętych mapą akustyczną ze względu na eksploatację odcinków dróg, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 1, i odcinków linii kolejowych, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 2, określa się liniami rozgraniczającymi tereny chronione położone na obszarze ograniczonym zasięgiem izolinii równoważnego poziomu dźwięku A hałasu emitowanego odpowiednio przez ruch drogowy lub ruch kolejowy, o wartości 50 dB dla pory dnia lub 40 dB dla pory nocy.
 2. Izolinie równoważnego poziomu dźwięku A, o których mowa w ust. 1, wyznacza się dla:
 - 1) obu stron drogi;
 - 2) obu stron linii kolejowej
- w oparciu o metodyki referencyjne wykonywania pomiarów hałasu.

§ 4.

1. Granice terenów objętych mapą akustyczną ze względu na eksploatację lotnisk, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 3 i ust. 2, określa się liniami rozgraniczającymi tereny chronione położone na obszarze ograniczonym zasięgiem izolinii długotrwałego, średniego poziomu dźwięku A hałasu emitowanego przez ruch lotniczy, o wartości 55 dB dla pory dnia lub 45 dB dla pory nocy.
2. Izolinie równoważnego poziomu dźwięku A, o których mowa w ust. 1, wyznacza się w oparciu o metodyki referencyjne wykonywania pomiarów hałasu.

§ 5.

Różnicuje się terminy zaliczenia dróg, linii kolejowych i lotnisk do obiektów, których eksploatacja może powodować negatywne oddziaływanie na środowisko, przyjmując datę:

- 1) 30.06.2006r. - dla:

- a) odcinków autostrad i dróg ekspresowych oraz pozostałych dróg krajowych, na których średni dobowy ruch pojazdów samochodowych, wykazany w pomiarach generalnych ruchu, przekracza 16 400 pojazdów na dobę, przylegających do terenów chronionych,
 - b) odcinków linii kolejowych, magistralnych lub pierwszorzędnych, o natężeniu ruchu pociągów przekraczającym 60 tysięcy przejazdów rocznie, przylegających do terenów chronionych;
 - c) linii kolejowych, magistralnych lub pierwszorzędnych, o których mowa w lotnisk, o których mowa § 2 pkt 3 i 4,
- 2) 30.06.2011r. - dla dróg, o których mowa w § 2 pkt 1 oraz linii kolejowych, o których mowa w § 2 pkt 2.

§ 6.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 30 czerwca 2006 r.

¹⁾ Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej – środowisko na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. Nr 85, poz. 766).

UZASADNIENIE

Rozporządzenie Ministra Środowiska w sprawie sporządzania map akustycznych w związku z eksploatacją dróg, linii kolejowych i lotnisk, stanowi wykonanie delegacji z art. 179 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627 i Nr 115, poz. 1229, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 233, poz. 1957 oraz z 2003 r. Nr 46, poz. 392).

Projekt rozporządzenia uwzględnia propozycje wynikające z dyrektywy 2002/49/WE w sprawie oceny i zarządzania hałasem w środowisku, dotyczące opracowania map akustycznych i planów działań naprawczych dla „głównych” dróg, linii kolejowych i lotnisk.

Na rozszerzenie obowiązku sporządzenia map akustycznych o lotniska, na których mogą być wykonywane starty i lądowania statków powietrznych w ruchu międzynarodowym, na których ma miejsce łącznie mniej niż 50 tysięcy startów i lądowań statków powietrznych rocznie zdecydowano się w wyniku jednoznacznej opinii wyrażonej przez środowiska naukowe i wojewodów. Rozwiązanie to jest również zgodne ze stanowiskiem Ministerstwa Infrastruktury z dnia 28.11.2002 r znak: Nr ULC-L-513/3/02, że przedmiotowe rozporządzenie i rozporządzenie Ministra Środowiska w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów poziomów w środowisku substancji lub energii przez zarządzającego drogą, linią kolejową, linią tramwajową, lotniskiem, portem dotyczą zazębiających się spraw – emisji i kontroli i dlatego powinny się ze sobą ściśle wiązać. Należy zaznaczyć, iż zakres zmiany dotyczy tylko wyjątkowych przypadków, tym niemniej bardzo istotnych z punktu widzenia ochrony środowiska przed hałasem.

Określenie parametrów eksploatacyjnych obiektów komunikacyjnych, objętych przepisami rozporządzenia będzie przeprowadzane na podstawie następujących materiałów:

- ◆ dla dróg – w oparciu o dane z generalnego pomiaru ruchu (zgodnie z art. 20 pkt 15 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, zarządcy dróg zobowiązani są do dokonywania okresowych pomiarów ruchu drogowego; pomiar ten odbywa się co 5 lat i jest przedstawiany jako średni dobowy ruch [poj/dobę]);
- ◆ dla linii kolejowych – w oparciu o dane dotyczące natężenia ruchu pociągów zbierane i przetwarzane przez PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. (jako kryterium natężenia ruchu kolejowego przyjmuje się natężenie średnioroczne);

- ◆ dla lotnisk – w oparciu o dane dotyczące ruchu statków powietrznych, gromadzone na każdym lotnisku, będące również w posiadaniu Agencji Ruchu Lotniczego (jako kryterium natężenia ruchu przyjmuje się natężenie średnioroczne).

Wyznaczone na podstawie metodyk zasięgi izolinii równoważnego poziomu dźwięku A wraz z danymi zawartymi w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego w zakresie przeznaczenia terenów, stanowić będą materiały wyjściowe do określenia granic terenów objętych mapami.

Termin wejścia w życie rozporządzenia wynika z art. 179 ust. 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, nakładającego na zarządzających drogami, liniami kolejowymi i lotniskami obowiązek sporządzenia map akustycznych terenów w terminie 1 roku od dnia, w którym obiekty te zostały zaliczone do obiektów, których eksploatacja może powodować negatywne oddziaływanie akustyczne na znacznych obszarach oraz art. 119 ust. 5 cyt. wyżej ustawy obligującego do uchwalenia programów ochrony środowiska przed hałasem dla tych terenów, w terminie 1 roku od daty przedłożenia mapy akustycznej. W związku z tak przyjętymi terminami, umożliwienie ww. podmiotom realizacji nałożonych na nie zadań ustawowych, wynikających również z uregulowań Dyrektywy 2002/49/WE wymaga ustalenia terminu wejścia w życie rozporządzenia na dzień 30 czerwca 2006 roku.

Ustawa – Prawo ochrony środowiska nie nakłada nowych, dodatkowych obowiązków na zarządzających obiektami komunikacyjnymi, będącymi przedmiotem regulacji projektu rozporządzenia, w porównaniu z obowiązkami nałożonymi poprzednio ustawą o ochronie i kształtowaniu środowiska. Prowadzi jedynie do ich uporządkowania i uszczegółowienia.

Art. 64 ustawy o ochronie i kształtowaniu środowiska nakładał na jednostki organizacyjne obowiązek zapewnienia ochrony środowiska oraz eliminowania lub ograniczania uciążliwości szkodliwych dla środowiska. Z kolei jej art. 66 wskazywał jednoznacznie na jednostki organizacyjne jako podmioty obowiązane do zapewnienia ochrony środowiska m.in. poprzez budowę lub instalowanie oraz sprawne funkcjonowanie i eksploatację urządzeń chroniących środowisko, a także instalowanie aparatury kontrolno – pomiarowej oraz prowadzenie niezbędnych pomiarów.

Tego zakresu spraw dotyczyły również przepisy bezpośrednio odnoszące się do ochrony przed hałasem. Art. 49 ust.2 ustawy ustalał obowiązek zapewnienia ochrony środowiska przed hałasem poprzez stosowanie odpowiednich środków technicznych lub organizacyjnych. Zgodnie z art. 52 ust. 2 ustawy przebieg oraz rozwiązania techniczne tras komunikacyjnych powinny zapewniać możliwie najmniejsze uciążliwości dla środowiska w zakresie hałasu.

Należy tutaj również wskazać przepisy aktów wykonawczych do ustawy o ochronie i kształtowaniu środowiska, a w szczególności rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 września 1980 r. (Dz. U. Nr 24, poz. 90). Zgodnie z § 3 przedmiotowego rozporządzenia j.o. prowadząc działalność mogącą przyczynić się do powstawania hałasu uciążliwego dla środowiska były obowiązane w pierwszej kolejności do stosowania rozwiązań technicznych i technologicznych oraz zasady prowadzenia działalności nie stwarzającej uciążliwości dla otoczenia, a w razie braku takiej możliwości tworzenia wokół tych obiektów stref ochronnych. Nowelizacja ustawy w 1997 roku zastąpiła obowiązek tworzenia stref ochronnych obowiązkiem tworzenia obszarów ograniczonego użytkowania, co wraz z wejściem w życie rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie dopuszczalnego poziomu hałasu, urealnijającego wartości dopuszczalne poziomu hałasu komunikacyjnego w środowisku, było pierwszym krokiem legislacyjnym umożliwiającym skuteczne ograniczenie oddziaływania na ludzi i środowisko hałasu powodowanego przez komunikację.

Ponadto, zaznaczyć należy, iż mapa akustyczna nie jest merytorycznie innym opracowaniem, niż ocena lub raport oddziaływania na środowisko. Różnica polega przede wszystkim na tym, że nowe uregulowania wyłączają grupę obiektów komunikacyjnych, potencjalnie mogących stwarzać największe uciążliwości dla środowiska, i nakładają na zarządzających nimi ustawy obowiązek wykonania mapy akustycznej. Dla pozostałych obiektów komunikacyjnych, podobnie jak wynikało to z przepisów ustawy o ochronie i kształtowaniu środowiska, obowiązek ten wynikać może z decyzji właściwego organu ochrony środowiska dot. sporządzenia i przedłożenia przeglądu ekologicznego.

Wnioski wynikające z powyższych wyjaśnień potwierdza „Informacja o wynikach kontroli ochrony przed hałasem na obszarach miejskich ze szczególnym uwzględnieniem głównych tras komunikacyjnych” opracowana przez Najwyższą Izbę Kontroli w listopadzie 2001 roku.

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA ¹⁾**

z dnia

w sprawie przypadków, w których wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza nie wymaga pozwolenia

Na podstawie art. 220 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627, Nr 115, poz. 1229, 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 113, poz. 984, Nr 233, poz. 1957 oraz z 2003 r. Nr 46, poz. 392 i Nr ..., poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Pozwolenie na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza z instalacji nie jest wymagane w przypadkach:

- 1) wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza w sposób niezorganizowany, bez pośrednictwa przeznaczonych do tego celu środków technicznych,
- 2) wentylacji grawitacyjnej,
- 3) instalacji energetycznych o łącznej mocy rozumianej jako ilość energii wprowadzonej do tych instalacji w paliwie w jednostce czasu przy ich nominalnym obciążeniu, zwanej dalej w niniejszym punkcie oraz pkt 4 „łączną mocą”, do:
 - a) 5 MW – opalanych węglem kamiennym,
 - b) 10 MW – opalanych koksem, drewnem, słomą, benzyną, olejem napędowym i opałowym lub opalanych koksem, drewnem, słomą, benzyną, olejem napędowym i opałowym oraz węglem kamiennym, przy czym łączna moc wprowadzona w węglu kamiennym nie przekracza 5 MW,
 - c) 15 MW – opalanych paliwem gazowym lub opalanych paliwem gazowym oraz węglem kamiennym, przy czym łączna moc wprowadzona w węglu kamiennym nie przekracza 5 MW, lub opalanych paliwem gazowym oraz koksem, drewnem, słomą, benzyną, olejem napędowym i opałowym, przy czym łączna moc wprowadzona w koksie, drewnie, słomie, benzynie, oleju napędowym i opałowym nie przekracza 10 MW,
- 4) instalacji innych niż energetyczne o łącznej mocy do 1 MW, opalanych węglem kamiennym, koksem, drewnem, słomą, benzyną, olejem napędowym i opałowym, paliwem gazowym, jeżeli:

- a) z instalacji wprowadzane są do powietrza gazy lub pyły pochodzące wyłącznie ze spalania tych paliw, lub
- b) wprowadzane z instalacji do powietrza gazy lub pyły pochodzące z procesów innych niż spalanie tych paliw nie powodują przekroczenia 10% dopuszczalnych poziomów substancji w powietrzu albo 10% wartości odniesienia,
- 5) przetaczania paliw płynnych,
- 6) suszenia zboża i innych produktów pochodzenia roślinnego,
- 7) lakierni i malarni zużywających materiały malarskie o wysokiej zawartości cząstek stałych lub mniej niż 500 kg w ciągu roku wodnych materiałów malarskich,
- 8) gastronomii,
- 9) instalacji do oczyszczania ścieków,
- 10) zbiorników bezodpływowych kanalizacji lokalnej,
- 11) przechowalni owoców i warzyw,
- 12) hut szkła - o wydajności mniejszej niż 1 Mg na dobę,
- 13) ferm hodowlanych, z wyłączeniem zaliczonych do przedsięwzięć, których realizacja jest kwalifikowana na podstawie ustawy Prawo ochrony środowiska jako przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1 tej ustawy,
- 14) suszenia, brykietowania i mielenia węgla - o mocy przerobowej mniejszej niż 30 Mg surowca na godzinę,
- 15) młynów spożywczych,
- 16) produkcji wapna palonego - przy wydajności mniejszej niż 10 Mg na dobę,
- 17) procesów spawania

§ 2.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Środowiska

¹ Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej środowisko na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. Nr 85, poz. 766).

UZASADNIENIE

Podstawą formalną niniejszego rozporządzenia jest delegacja zawarta w art. 220 ust. 2 ustawy.– Prawo ochrony środowiska, w brzmieniu zaproponowanym w ustawie o zmianie ustawy - Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw.

Obecnie obowiązujący przepis art. 220 ust. 2 zawiera listę instalacji, z których wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza nie wymaga pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza. Taka konstrukcja stanowi odstępstwo od ogólnej zasady przyjętej w ustawie, zgodnie z którą wszędzie tam, gdzie istnieje potrzeba utworzenia listy instalacji dla różnych celów, zawarto w ustawie odpowiedni przepis delegacyjny, na mocy którego sprawy te uregulowane są w drodze rozporządzenia. Dla zapewnienia jednolitego podejścia w tym zakresie, a także w celu uproszczenia procedury dokonanie jakichkolwiek zmian w tym zakresie przeniesiono tę materię z ustawy do rozporządzenia.

Rozporządzenie zawiera zweryfikowaną, w stosunku do obecnie ujętej w art. 220 ust. 2, listę przypadków, w których nie jest wymagane uzyskanie pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza. Przy jej formułowaniu uwzględnione zostały następujące kryteria: rodzaj instalacji, skala prowadzonej w nich działalności oraz rodzaje i ilości substancji wprowadzanych do powietrza z instalacji.